

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author of **RADIANCE**
GRACE DRAVEN

A MEMORY
OF SUMMER

a prequel to THE NOMAS KING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A MEMORY
S
a prequel to THE NOMAS KING

RADIANCE'ın USA Today Çok Satan Yazarı

GRACE DRAVEN

OceanofPDF.com

BİR YAZ ANISI HAKKINDA

Wraith Krallarının dünyasında geçen kısa bir roman

Kızlık, bağımsız Emerence Ipsan'ı hiçbir zaman rahatsız etmemiş ya da utandırmamıştır ve Delyalda'nın kış festivali, onu evlilik gibi önemsiz konular hakkında endişelenmek yerine babasının dükkanlarını yönetmekle meşgul etmektedir.

Ta ki yaşlı gözlü ve hayran bakışlı genç bir Quereci savaşçısının gelişi bu fikrini sorgulamasına neden olana kadar.

A MEMORY OF SUMMER, Wraith Kings serisinin dünyasında geçen kısa bir novella. Serinin ilk üç kitabını (RADIANCE, EIDOLON, THE IPPOS KING) okuyanlar için bu hikaye EIDOLON'dan sonra ve THE IPPOS KING'den önce geçmektedir. EN KARANLIK GECE romanındaki olaylarla eş zamanlı olarak ilerliyor ve Wraith kralı Gaeres'i yeniden tanıtıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TELİF HAKKI

Telif Hakkı© 2020 Denise Shaw (diğer adıyla Grace Draven)

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da ticari kuruluşlar, organizasyonlar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Okuduğunuz için teşekkürler!

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Bir Yaz Hatırası](#)

[Grace Draven tarafından da](#)
[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

"Yeoman Percivus'un bir eş aradığını duydum." Glauca, Emerence'in kendisi için ayırdığı kurutulmuş otları kavanozlara doldururken bu duyuruyu yaptı. "Kendisi zengin bir çiftçi. Kendi arazisini büyütmek için komşusunun arazisini satın aldı."

Emerence kuşburnunu tartıda tartarken içini çekti. Kuzeni utanmaz bir çöpçatandı. Hem de acımasız bir acımasız. "Ona iyi şanslar diliyorum. Geliri, üçüncü Madam Percivus olmak isteyen adayların eksik olmayacağını garanti edecektir.

Glauca, arkadaşının bariz ilgisizliği karşısında onaylamaz bir tavır takındı. "Onunla tanıştım. Hoş biri ve çocukları da iyi huylu. İki karısı da mutlu görünüyordu. Birinin doğumda, diğerinin de akciğer hummasından ölmesi ne yazık. Ama bu onun hatası değildi."

Emerence işine ara verip kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Mutlu bir evliliğin olduğunu bilmesem, en yeni Percivus gelini olma şansı için kurdeleni atmayı düşündüğünü sanırdım."

Bu kez Glauca kokladı, sanki Emerence'in sataşması kötü bir koku taşıyormuş gibi. Doldurduğu kavanozun kapağını kapattı ve bir başkasına uzandı. "İsterdim ama dediğin gibi ben evliyim. Ama sen evli değilsin. Ne de gençleşiyorsun. Yeoman Percivus mükemmel olurdu. Yaşını başını almamış, zaten birkaç çocuğu var ve cüzdanı sizi hayatınızın sonuna kadar rahat ettirecek kadar dolgun, onun için daha fazla çocuk doğurmanıza gerek yok."

"Kulağa harika geliyor," dedi Emerence kuru bir sesle. Kuzenini seviyordu ve Glauca'nın da onu sevdiğini biliyordu. Bu yüzden ona karşı bu kadar ısrarcıydı.

Diğerleri yıllar önce çöpçatanlık girişimlerinden vazgeçmiş olsalar bile Emerence'in evlendiğini görmek istiyordu. Yine de Emerence'in onun çabalarını sevimli bulmaktan çok sinir bozucu bulduğu zamanlar oluyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Hayatımdan gayet memnunum kuzen. İki dükkan işletiyorum, kendi evim var ve zamanımı uygun gördüğüm şekilde kontrol ediyorum." Emerence bazen tanıdığı diğer kadınların eşleri ve çocuklarıyla paylaştıkları arkadaşlığı kıskanırdı, ama evliliğin ve ebeveynliğin talepleriyle zincirlenmiş bazı eşlerin ve annelerin gözlerinde de kendisine benzer bir kıskançlık görmüştü. Bu tür bağlardan korkmuyordu; sadece kız kurusu damgasından kaçınmak uğruna onlara doğru acele etmeye niyeti yoktu.

"Ama neredeyse yedi otuz yaşındasın!" Glauca, sanki bu kadar olgun bir yaşlılık Emerence'in yaklaşan kıyametini müjdeliyormuş gibi feryat etti.

Emerence kendini tutamadı. Güldü ve Glauca'nın bakışlarına rağmen gülmeye devam etti. Neşesi yatıştığında gözlerindeki yaşları sildi. "Sanki ölümün eşiğindeymişim gibi konuşuyorsun. Sizi temin ederim ki hayatım yedi buçukta sona ermeyecek." Son cümleyi alçak bir sesle söyledi, sanki ömründen bir yıl daha her yıl olduğu gibi esip geçmek yerine gök gürültüsüyle geçip gidecekmiş gibi: neredeyse hiç işaretlenmemiş, neredeyse hiç fark edilmemiş.

"Bir koca istemiyor musun?" Glauca elindeki kavanozun mantarını yere vurdu ve boş bir kavanozu daha kendisine doğru çekti. "Sonsuza kadar baban ve Linnett'le yaşayamazsın."

Emerence omuz silkti ve dikkatini Glauca'nın yaptığı işle kendi yaptığı havanda bir miktar patlıcangilini havan tokmağıyla ezme işi arasında paylaştırdı. "Ben onlarla birlikte yaşamıyorum," dedi. "Senin de bildiğin gibi yan dairede oturuyorum ve hiçbir zaman bir koca istemediğimi söylemedim, sadece biriyle yetinmeyeceğimi söyledim."

"Aynı şey, Emerence."

"Hayır, değil." Mükemmel erkeğin varlığına dair hiçbir yanılsaması yoktu. Sadece *kendisi için* mükemmel olan birini beklemeyi tercih ediyordu. Eğer karşısına hiç çıkmazsa, ona göre bu almaya değer bir riskti.

İki kadın çalışmaya devam ederken sessizliğe gömüldü. Kışın en karanlık günleriydi, Delyalda Festivali'nden hemen önceydi ve Timsiora'da öksürükten ve diğer akciğer hastalıklarından muzdarip çok sayıda vatandaş vardı. Emerence'in babasının sahip olduğu dükkânlardan biri de bu eczacıydı ve bu en yoğun sezonuydu. Emerence ve Glauca, hızla azalan bitki ve baharat envanterinden rafları doldurmak için uzun saatler boyunca çalışmışlardı. Ürünlerin sergilendiği ve satıldığı ön odada küçük bir tezgâhtar ordusu sürekli gelen müşterilerle ilgileniyordu.

Glauca sonunda sessizliği bozarak, "Sadece mutsuz olmanı istemiyorum," dedi. Bir tutkal kabı açtı ve önlüğünün cebinden bir boya fırçası çıkardı.

Emerence ona üzerinde çeşitli karışımların ve diğer bitkisel kombinasyonların adlarının yazılı olduğu bir yığın etiket uzattı. "Sana mutsuz mu görünüyorum?" Beladine'in başkentinde yaşayıp çalıştığı ve duvarlarının ötesine bir fersahtan fazla gitmediği her yıl daha da fazla huzursuz oluyordu ama mutsuz değildi.

Sorusu Glauca'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Hayır, ama hepimiz birbirimizden bir şeyler saklarız." Etiketleri eşleşen kavanozların önüne dizdi, yüzeyine tutkal sürmek ve bir etiket yapıştırmak için ilkinin çevirdi. "Ben de senin yalnız kalmanı istemiyorum. Geceleri evinizde tek başınıza, konuşacak kimseniz olmadan."

Glauca, Emerence'in bu saatlere ne kadar değer verdiğini bilseydi, bu kadar endişelenmezdi. "Bütün gün, her gün insanlarla uğraşıyorum, Glauca. Müşteriler, tedarikçiler, kervanlar, diğer tüccarlar. Evime kaçabildiğim zaman yalnızlık için yanıp tutuşuyorum. Sen boşuna endişeleniyorsun."

Yalnız olduğunu inkâr etmemişti ama herkes yalnızlık yaşıyordu. Bu yalnızlıkla eş anlamlı değildi. Emerence yalnızlık nöbetleriyle meşgul olarak başa çıkıyordu, o kadar meşguldü ki yorgunluk onu uzak tutuyordu, yatağa düştüğü ve bir sevgiliyle aynı mekânı paylaşmanın ve şafakta onun varlığıyla uyanmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ettiği gecelerde bile.

Neyse ki Glauca, Yeoman Percivus'un gelin arayışı konusunu bir kenara bıraktı ve sohbetleri, envanter yenileme angaryasını daha az yorucu hale getiren boş gevezeliklere ve dedikodulara döndü. Kısa bir süre sonra, gözleri kocaman, yüzü kızarmış bir halde depoya dalan telaşlı bir memur tarafından bölündüler. "Mae Ipsan," dedi soluk soluğa, Emerence'a hitap etmek için daha resmi olan "madam" yerine gayri resmi bir unvan kullanıyordu. "Culkhen Goa ön tarafta sorun çıkarmaya devam ediyor ve burada sizi soran bir grup Quereci var."

Emerence nefesinin altından homurdandı. Culkhen'in sarhoşluğuna duyduğu acıma, arabasının arkasından sattığı yılan yağı karışımları yarım düzine insanı zehirlediğinde buharlaşmıştı. İnsanları ondan alışveriş yapmanın tehlikeleri konusunda uarmıştı, rakip olduğu için değil, beceriksiz ve sahtekâr olduğu için. İşini kaybettiği için Emerence'i suçlamış ve intikam yemini etmişti.

"Bir hafta içinde ikinci kez geliyor," dedi Glauca. Emerence duvara yaslanmış kapma direklerinden birini kaptığında onun gözleri de tezgâhtarinki gibi yuvarlaklaştı. "Bununla ne yapacaksın?"

"Bir aylaktan kurtulun." Emerence, katibini peşine takarak depodan dışarı çıktı.

Eczacının vitrinindeki tezgâhtarlar ve müşteriler, elindeki silahla yanlarından geçerken ona sadece göz ucuyla baktılar. Eczacı dükkânında tavandan tabana kadar uzanan raflarda şifalı bitkiler, merhemler ve tentürlerle dolu çok sayıda kavanoz sergileniyordu. Dükkânda çalışanlar en yüksek raflardaki ürünlere ulaşmak için genellikle bir kapma çubuğu kullanıyordu. Emerence ilk kez bir baş belasıyla savaşmak için bu sopayı kullanıyordu.

"Git Guzman'ı getir," diye talimat verdi ona sorun ve ziyaretçi haberlerini getiren kâtime. "Şimdi gelirse yarım günlük kapı görevi için bir günlük ücret ödeyeceğimi söyle."

Çocuk başını salladı ve onun yanından geçerek kapıdan çıktı. Emerence onu takip etti ve kendisini selamlayan birkaç müşteriye başını sallayıp gülümsedi. Fazla oyalanmadı,

Culkhen'in geveleyerek yaptığı konuşmanın sesi kulaklarına ulaştığında eli direğe daha sıkı yapıştı.

Emerence'in babasının da sahibi olduğu eczane ile manifaturacı arasında, arnavut kaldırımli yürüyüş yolunun ortasında duruyordu. Sırtını eczacının kapısına dayamış, bir yandan da yoldan geçenlere ve dükkânlara girmek isteyenlere şikâyetlerini haykırıyordu. "Bu hırsızlardan alışveriş yapmak istemezsiniz," diye bağırdı sokağa doğru. "Bu İpsalılar zor kazandığınız paranızı alacak ve size öksürük için kurbağa bağırsağı ve bugünkü gibi bir kış gününde sizi sıcak tutmak için güve yeniği battaniyeler satacaklar." Cam gibi bakışları Emerence'e döndü. "Öyle değil mi, Madam İpsan?"

Gözlerini devirdi. İpsan ailesinin kaliteli malların dürüst tüccarları olarak sahip olduğu itibar oldukça köklüydü. Bir ayyaşın aksini iddia etmesi bu itibara zarar vermezdi. Birkaç aval aval bakan dışında, çoğu insan Culkhen'i görmezden geliyor ve işlerine bakıyordu ama onun can sıkıcı varlığı potansiyel müşterileri kapılarından uzak tutuyordu ve Culkhen daha cesur bir ziyaretçinin koluna yapıştığında, kadın harekete geçti.

Elindeki sıırığı bir çamaşır sopası gibi tutacak şekilde çevirerek savurdu ve Culkhen'in arka tarafına onu öne fırlatacak kadar sert bir darbe indirdi. Gafil avlanan Culkhen taklalar atarak sokağa fırladı ve arabalar, atlılar ve yaya yolcular tarafından çalkalanan çamurun içine düştü. Emerence'ın saldırısına tanık olanlar güldü. O gülmedi. Onun yerine, Culkhen'e ters ters baktı ve adam şaşkın bir ifadeyle hızla çirkinleşerek ona baktı.

"Seni kaltak," diye hırladı, dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, önü boyundan ayak parmaklarına kadar pislik içindeydi. Ona doğru tehditkâr bir adım attı.

İçgüdüleri artık zararsız da olsa ağzı bozuk bir sarhoşla karşı karşıya olmadığı konusunda onu uyardı ama direği daha sıkı kavradı ve yerini korudu. Eğer içeri kaçarsa, geri çekilir ya da herhangi bir zayıflık veya korku belirtisi gösterirse, adam bunu bir işaret olarak algılayacak ve tacizini artıracaktı.

"Bir uyarı alacaksın Culkhen," dedi. "Huzuru bozmak için bir daha buraya yerleşirsen, Zela'da ikamet etmeni sağlarım. Yine." Böyle bir şeyi nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama Culkhen'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Eğer adamın gözlerindeki hızlı korku parıltısı bir gösterge ise, sesi ikna edici geliyor olmalıydı. Zaferi kısa sürdü. Dudakları sarı dişlerini vahşice göstererek geriye doğru sıyrıldı ve elleri yumruk oldu. Sendeleyerek yaklaştı. Emerence rakibinin uzun boylu, geniş omuzlu bir figür tarafından kısmen engellendiğini görünce nefesi kesildi.

"Madam İpsan'ı duydunuz," dedi savunucusu Beladine aksanıyla. "Yolunuza gidin ve geri dönmeyin."

Hem Culkhen'i hem de bu adamı daha iyi görebilmek için yana çekilen Emerence, Culkhen'in ayakları üzerinde sallanmasını, yavaşça göz kırpmasını ve sendeleyerek uzaklaşmadan önce dengesiz bir dönüş yapmasını izledi. Gösteri sona erdiğinde, karşılaşmayı izlemek için toplanan küçük kalabalık dağıldı, Emerence'ın umduğu gibi birkaçı eczaneye ve perdecieye gitti.

Şimdiye kadar tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı ve arkadaşına seslendi. "Müdahaleniz için teşekkür ederim efendim. Culkhen sorunlu ve baş belası."

Yüzünü tamamen ona döndü. Kadın perçinlenmiş gibi baktı.

Bir Quereci göçebesi. Hem de çarpıcı derecede yakışıklı bir göçebe. Dağ güneşinin esmerleştirdiği, yırtıcı bir kuşu andıran keskin yüz hatlarıyla, solgun Beladine kalabalığının arasında, bu iklimlerde güzel ve kısa süren bir yaz anısı gibi göze çarpıyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyordu ama bunu söylemek zordu. Güneş, siyah gözlerinin köşelerindeki deriye küçük yelpazeler oymuştu. Bakışları da sanki yüzyılların geçişine tanıklık etmiş ya da dişlerini gösteren bir karanlığa bakmış gibi yaşlı, hatta kadim görünüyordu.

Adamın bakışları kadının duruşunu ve elindeki sopayı kavrarken gözleri kısıldı. "Onunla daha önce yalnız karşılaştın mı?"

Sesi hoşuna gitmişti, kenarları yumuşak, ortası derindi, sanki nadiren yüksek sesle konuşurdu ve konuştuğunda diğerleri oturup dikkat kesilirdi. "Hayır. Şimdiye kadar hiç bu kadar cüretkâr olmamıştı. Sanırım babamın ve personelimizin yarısının bugün sarayda çalıştığını öğrendi. Sadece benimle uğraşmak zorunda kalacağını düşünmüş olmalı."

"Onu daha çok kandırın o zaman." Quereci çenesini kapma sopasına doğru eğdi. "O sopayı iyi kullanıyorsun."

Kızarmanın sıcak şelalesi kafa derisinden inerek yanaklarını boyadı ve boynunu lekeledi. Garip bir şekilde kızarma yaşını çoktan geçmiş bir kadını ve iltifata verdiği tepki onu dehşete düşürmüştü. Kâtibinin onu Culkhen hakkında ilk kez uyardığı zamanki sözlerini hatırlaması onu tökezleyerek cevap vermekten kurtardı. "Bir grup Quereci'nin beni görmek için beklediğini söylediler. Bir tahminde bulunayım ve sen olduğunu söyleyeyim."

Şampiyonu başıyla onayladı. Üç kadının perdenin girişinin dışında beklediği yeri işaret etti. Kış havasına uygun giysiler içinde eldivenli elleriyle el sallıyorlardı. Emerence, ona göstermek için bir yığın paket tutan kadını tanıdı.

"Dahran Omeya!" Kadınlara doğru yürüdü, yaşlı kadının yanaklarını nazikçe öpmek ve aynısını kendisine de yaptırmak için eğildi.

Quereci kadın Emerence'i tepeden tırnağa süzdü ve sonunda kaşlarını çatarak, "Bu havada böyle giyinerek sokaklarda erkeklerle dövüşmemelisin, Mae Ipsan. En azından bir şal ve şapka giy."

Emerence güldü. Babasının Quereci'lerle ticaret yaptığı uzun yıllar boyunca, bu son derece bağımsız dağ göçebesi kadınları öğrenmiş ve onlara hayranlık duymaya başlamıştı. Dahran Omeya onların başlıca bağlantısıydı ve Emerence onu gördüğüne her zaman memnun olmuştu. Sert bir kış rüzgârında, havada asılı duran kar tehdidiyle durduğunu hatırlayınca içi ürperdi.

"İçeri gelin," dedi, perdenin girişini işaret ederek. "Salonda ateş yanıyor, vaktiniz varsa size çay ikram edeyim."

ısınabilir ve dinlenebilir."

Onu dükkânın içine kadar takip ettiler; kumaş parçalarını inceleyen müşterilerin ve siparişe göre boy kesen ya da ölçü alan terzilerin yanından geçerek mağazanın en arka tarafına gittiler. Emerence kapma çubuğunu bir köşeye dayadı.

Eczacının aksine, perdecî üst katta deposu olan iki katlı bir binaydı. Zemin katın arka kısmı, Emerence'in babası Tocqua'nın müşterilerine ikram ettiği çay demlikleri ya da içki bardakları eşliğinde daha nazik iş görüşmelerinin yapıldığı bir salona dönüştürülmüştü.

Perdecilik eczacılıktan önce gelmişti. Tocqua Ipsan'ın mesleği terzilikti ve kumaş işinden ithal edip satmaya kadar genişlemiş, yüksek kaliteli yünlülerin yanı sıra lüks ipek ve kadifelere odaklanmıştı. Eczane otların, baharatların ve demlenmiş yağların kokusuyla doluyken, perdelik kumaşlar yün kokuyordu. Aynı zamanda duvarları tavana kadar üst üste yığılmış kumaşlarla kaplı küçük odalardan oluşan bir labirentti.

Emerence'in misafirlerini götürdüğü salon, ocakta yanan ateş, yerde kalın bir halı ve duvarlarda halılarla sıcak tutulan rahat bir yerdi. Odanın etrafına sandalyeler ve bir çift masa yerleştirilmişti. Ziyaretçilerini oturmaya davet etti ve Dahran Omeya'nın paketlerini alarak masalardan birinin üzerine koydu.

Dükkânın hizmetçisi, Emerence ona seslenemedi içeri daldı. Bakışları odayı taradı ve sessiz bir soruyla elini kaldırdı. Çay için beş mi? Emerence'in başını sallamasıyla birlikte kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu.

"Birazdan çay içeceğiz," dedi Emerence, dört niyetli bakışın altında giderek rahatsız olmaya başlamıştı. Omeya'nın iki yanında oturan kadınlara ve yaşlı adamın sandalyesinin arkasında duran altın sesli, sert görümlü refakatçilerine başıyla işaret etti. "Dahran Omeya benden bahsetmiş olabilir ama bahsetmediyse, ben Emerence Ipsan, Tocqua Ipsan'ın kızıyım. Amarantin boyalı yün siparişini veren bendim."

Sipariş kendisi için değil, pahalı eflatun kumaşı gelin hediyesine dahil etmek isteyen yüksek rütbeli bir asilzadenin müstakbel aristokrat gelini için verilmişti. Quereci'ler dokumacılarıyla ünlüydü. Babası, insan olmayan Kai'lerle ticaret yapan bir tüccardan ele geçirmeyi başardığı pahalı boyalı yün çilelerini iyi değerlendirmek için başka kimseye güvenmemişti. Söz verdiği hediye zamanında teslim edip edemeyeceğini merak ederek neredeyse erken mezara girecekti. Neyse ki Quereci gelmişti ve eğer Tocqua'nın şansı yaver giderse Dahran Omeya'nın getirdiği paketlerden birinde değerli kumaş da vardı.

Omeya'ya eşlik eden iki kadın, Emerence'in takdimini tercüme ettiğinde gülümsediler. "Bunlar Dahran Sulti ve Dahran Bulava," dedi. Emerence'in eski savunucusunu işaret etti. "Ve bu da Gaeres, Kakilo klanının reisinin beşinci oğlu. Sulti onun teyzesi. Konsey *sarsenliği* pozisyonu için düşünülüyor." Bu son bilgi üzerine sesine gururlu bir not girdi. Daha fazlasını söylemek ister gibi baktı ama Gaeres'in uyarıcı bakışı onu durdurdu.

Emerence bu etkileşimi merak etti ama yorum yapmadı. Bu ne onu ilgilendirirdi ne de onu ilgilendirirdi. Hepsine hızlı bir selam verdi. Gaeres'e, "Daha önce benim adıma araya girerek çok nazik davrandınız," dedi. "Size teşekkür ederim."

Kürklü şapkasını çıkardığında ortaya çıkan saçları gözleri kadar siyahtı ve yüzünün etrafına karışık dalgalar halinde dökülüyor, şakaklarında küçük paralarla örülmüş küçük örgülerle ehlileştiriliyordu. Quereci halkının kadınlarına çok değer verdiğini, bir Quereci erkeğinin eş bulmasının çok zor olduğunu duymuştu. Emerence bu adamın herhangi bir sorun yaşadığından şüpheliydi ve muhtemelen ovalarda kışlayan kamplara dönüşünü bekleyen birden fazla karısı vardı.

O da eğildi, bakışları kızın yüzünden hiç ayrılmadı, ifadesi ciddiydi. "Bu benim için bir ayrıcalıktı, Madam İpsan."

Sinir bozucu kızarıklık bir kez daha yüzünü ısıttı. Tanrılar aşkına, o bir erkeğin hayran altında kızaracak kadar yeşil bir kız değildi.

Bunun kadar yakışıklı. Yılın bu zamanlarında ortaya çıkma eğiliminde olan ateşlerden birine yakalanmış olmalıydı.

Omeya'nın getirdiği paketleri sormaya fırsat bulamadan hizmetçi kapıyı tıklattı ve söz verdiği çayla içeri girdi. Emerence fincanları, çaydanlığı ve bir tabak küçük hamur işini Quereci kadınlarının önündeki masaya koymasına yardım etti.

Emerence ayrılmadan önce kıza talimatlar verdi. "Yan odaya git ve Glauca'ya bir süre burada olmayacağımı söyle. Babam dönene ya da ben dönene kadar dükkânları o idare edecek."

Hizmetçi başıyla onayladı ve gitti. Emerence, Gaeres'in şaşırtıcı yardım teklifini elinin tersiyle iterek fincanları doldurmaya koyuldu. Emerence çayı bal, süt ve zerdeçalla beğenilerine göre hazırladıktan sonra kadınlara vermekte ısrar etti ve kendi fincanından bir yudum almadan önce Emerence de dahil olmak üzere hepsi ilk yudumlarını alana kadar bekledi.

Adamın hareketleri ona o kadar garip geliyordu ki, bakmaktan kendini alamadı. Beladine toplumu belirgin bir şekilde ataerkildi ve daha ortodoks ailelerde erkekler sadece evlerinin reisi değil, aynı zamanda küçük tanrıları. Emerence'in babası daha dengeli bir felsefe izliyordu; iş zekâsı, en azından dükkânlarını işletmek söz konusu olduğunda, erkeklerin üstünlüğüne dair her türlü inancın önüne geçiyordu. Emerence yıllar önce onun için ilk kez kâr elde ettiğinde ona denetleyici bir rol vermişti. Yine de ailesindeki kadınlara, hatta hayattayken annesine bile bu tür bir hürmet göstermemişti. Görünüşe göre Quereci'lerin kadınlar tarafından yönetildiğine dair söylentiler doğru olabilirdi.

Beladine'li adamlar Gaeres'in yaptıklarını küçümser ve ona zayıf derlerdi. Emerence bunun hayati bir hata olacağından şüpheleniyordu.

"Beladine'den birçok yönden farklıyız," dedi Omeya, bilmiş yarı gülümsemesiyle ev sahibinin düşüncelerini tahmin ettiğini ima ederek.

"Ama diğerlerinde de durum aynı." Emerence kadeh kaldırmak için çay fincanını kaldırdı. "Güzel çaya, sıcak bir ateşe ve iyi bir arkadaşlığa."

Tocqua Ipsan her zaman hoş karşılanan bir müşterinin tekrar müşteri olacağına ve aynı şekilde hissettirilen bir satıcının en iyi işçiliği, bir sevkiyattan ilk seçimi ve imrenilen bir lottan en iyi malları vereceğine inanmıştı. Bu salonu da bu amaçla inşa etmişti. Sıcak çay, rahat sandalyeler ve davetkâr bir ateş, pazarlıklar bittikten çok sonra bile hafızalarda kalırdı ve misafirperverliğin getirisi büyüktü.

Emerence eline geçen her fırsatta bu felsefeyi uygulardı. Ancak bu sefer sadece Quereci misafirlerinin arkadaşlığından ve Dahran Omeya'nın sohbetinden keyif aldı. Çayını içerken fincanın kenarından Gaeres'i izlemek de zor olmadı.

Omeya'ya, "Bizi görmek için yaptığınız yolculuğu anlatın," dedi. "Çok karla karşılaştınız mı?" Çay fincanlarını doldurdu ve bozuk para büyüklüğündeki narin hamur işlerini ikram etti.

Omeya'nın zaman zaman tercümanlık yaptığı üç kadın, çoğunlukla soğuk günler, daha soğuk geceler, çok fazla kar ve küçük bir çığdan oluşan yolculuklarını sırayla anlattılar.

Dahran Bulava, "Gaeres uyarı işaretlerini üzerimize gelmeden önce gördü," dedi. "Zamanında yoldan çekilmeyi başardık." Gaeres'e geniş bir gülümseme verdi. Gaeres de ona daha küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve parmaklarını kalbinin üzerine dokunarak onu selamladı.

Belli ki kurtarıcıyı oynamak ona doğuştan geliyordu ve Emerence bu konuda böbürlenmemesini seviyordu. Alçakgönüllülükte bir çekicilik vardı.

"Yılın bu zamanında Timsiora'ya seyahat etmek çok tehlikeli. Babam ve ben, özellikle festival başlamak üzereyken ve şehirde kalacak yer bulunamazken, siparişi teslim etme isteğinizi takdir ediyoruz."

Gaeres bu sefer konuştu ve bir kez daha ona güzel sesini dinletti. "Şehir surlarının dışında kamp kurduk. Zaten orayı tercih ediyoruz. Daha az insan. Kokular daha güzel."

Bu konuda haksız da sayılmazdı. Timsiora'nın kokusu soğuk aylarda o kadar kötü değildi ama yazın boğucu oluyordu. "Festival için kalacak mısınız?"

Delyalda?"

Omeya başını salladı. "Birkaç günlüğüne. Bir düzine insan buraya geldik. Genç olanlar hem etkinliklere hem de pazara katılmak istiyor. Sessizliği ve erken yatmayı tercih edenlerimiz kampta kalacak."

"Ben de kuzenlerime bazı festival kutlamalarında eşlik edeceğim," dedi Gaeres kızgınlık göstermeden.

Her yıl birkaç küçük Delyalda partisine katılan ama daha büyük etkinliklerden kaçınan Emerence, aniden yıllık kutlamaya yeniden ilgi duymaya başladı. *Aptal, aptal yaşlı kız, diye* içinden bir ses onu uyardı. O bunu duymazdan geldi.

"Daha önce Delyalda'ya katıldınız mı?" Gaeres başını salladı. "O zaman büyük bir sürprizle karşılaşacaksınız. Tüm festival boyunca kalsanız bile katılabileceğinizden çok daha fazla etkinlik var. Sizi temin ederim ki ne siz ne de kuzenleriniz yapacak bir şey bulamayacaksınız."

"Siz de bu kutlamalara katılacak mısınız, Madam İpsan?"

Yollarının kesişmesinden bu yana geçen kısa süre içinde yaptığı pek çok hareket ve söylediği söz gibi sorduğu soru da onu şaşırtmıştı. Emerence Omeya'ya baktı, o da ona kurnazca bir bakışla karşılık verdi ama hiçbir şey söylemedi. Gaeres ona eşlik etmek istediğini ima etmiyor muydu? Yine de böyle bir yardım için mantıklı bir seçimdi. Şehir ve festival hakkında derinlemesine bilgi sahibi olan yerel biriydi, en iyi etkinliklere katılmak isteyen yeni gelenler için mükemmel bir rehberdi. İşe bu kadar gömülmemiş olsaydı, bu rolü üstlenmeyi teklif edebilirdi.

"Yıllar geçtikçe Delyalda toplantılarının birkaçı dışında hepsine katılamayacak kadar meşgul ve sıkıcı hale geldim," dedi ve bu gerçeği gerçekten umursamadığını anlaması için ona gülümsedi. "Eğer katılabileceğiniz en iyi şeyleri öğrenmek isterseniz, kâtibim Kaster tam bir bilgi kaynağıdır. Mesaisi biter bitmez onu kampınıza gönderebilirim ve size katılmaya değer olanları tavsiye edebilir."

Verdikleri mola çaydanlığın boşaltılmasıyla sona erdi ve hepsi eldeki işe döndü. Gaeres, Emerence'in odadaki ikinci masanın üzerine koyduğu paketleri açtı ve içindekileri masanın yüzeyine yaydı.

Hem canlı hem de sessiz renklere boyanmış, dokumaları sıkı ve dayanıklı olmasına rağmen yumuşak, sıcak ve örümcek ağı kadar hafif olan yünler Emerence'ın incelemesi için serilmişti. Tocqua Quereci'den sadece abartılı amaranthine değil, birkaç parça boyalı yün sipariş etmişti. Emerence her bir parçanın güzelliği karşısında hayrete düşmüş, şallar ve eşarplar, baş sargıları ve kürkle süslenmiş ya da minik, yarı değerli taşlar ve oyma boncuklarla astarlanmış pelerinler hayal etmişti.

Omeya son paketi kendisi açtı. Kışın ortasında ovidan kanyona yaptıkları o soğuk ve zorlu yolculuğu bu yüzden yapmışlardı.

Emerence, kıvrımların gölge cepleri oluşturduğu yerlerde neredeyse siyah olan zengin eflatun kumaşı ilk gördüğünde saygılı bir sesle, "Tanrılarım," diye haykırdı.

Kai'ler amarantin yaparlardı ve boyayıp uzak kıyılardaki Gauri'lere ihraç ettikleri çileler yüksek fiyatlara satılırdı; krallıkları hâlâ büyük bir iblis saldırısının ve başkentlerinin kaybının etkisindeyken bu fiyat daha da yüksekti. Tocqua, Emerence'e bu kadar kuzeyde pahalı çileleri nasıl ele geçirdiğini söylemeyi reddetti ama onları iyi bir şekilde kullandı ve ünlü dokumacılar olan Quereci'yi bu çarpıcı kumaşı yapmakla görevlendirdi.

"Siz örnekleri inceleyene kadar cıvataları kampta tuttuk," dedi Omeya ona.

"Ödemenin ilk kısmı yapıldıktan sonra onları teslim edeceğiz." "Quereci'ler dokumacılıktaki hünelerini bir kez daha kanıtladılar," dedi Emerence. parmaklarını kumaşın bir kenarı boyunca gezdirdi. "Bu olağanüstü."

Omeya gülümsedi. "O halde memnunsun?"

Emerence, "Çok heyecanlıyım," diyerek onu temin etti. "Babam da öyle olacak. Şanslı gelin ve damadı da öyle olacak. Hesaplaşalım mı?"

Hesap defterini, tüy kalemini ve mürekkebinin almak için misafirlerinin yanından ayrıldı. D nd   nde masayı çoktan toplamışlar ve kumaşları düzgünce bir kenara yı mışlardı; amaranthine olanı dikkatlice katlanmış ve diğerlerinin üzerine yerleştirilmişti.

Satış kaydedilip para alışverişi yapıldıktan sonra Quereci'ye d kk ndan çıkıp sokağa kadar eşlik etti. Bugünlerde akşam erken geliyordu ve hava daha da kırılganlaşmıştı. Ağır gökyüzü daha karanlık, daha griydi ve Emerence kar kokusu alıyordu.

"Duvarların arkasında oyalanmak istemezsiniz," dedi onlara. "Yoksa kar ya ışı altında kampınıza ulaşmaya çalışmak zorunda kalırsınız." Karanlıkta, yoğun kar ya ışı altında herhangi bir yere doğru yol almak sefil ve çoğu zaman tehlikeli bir yolculuğa neden oluyordu.

Yine de Quereci tereddüt etti. Teredd tlerini açıklayan Gaeres oldu. "Az önce sokaktaki adam. Sizin için bir tehlike arz ediyor mu? Geri dönecek mi?"

Bunu sormaları düşünceli bir davranıştı ve Culkhen'in gelip geçenleri taciz etmek ve Ipsan'ın adını lekelemek için yürüyüş yoluna yerleşmeyece ini garanti edemese de, Emerence onun tehlikeli olduğunu düşünmüyordu. "Culkhen ispirto barda ının dibinde cesaret bulan bir baş belası. Ben iyi olacağım." Başını arkasındaki dükkânlara doğru e di. "Ve yalnız değilim. Gerekirse onu birlikte idare ederiz."

Quereci kadınları onun sözleriyle rahatlayarak ona veda ettiler ve sokaktaki azalan kalabalığa katılmak üzere oradan ayrıldılar. Gaeres, babasının bir zamanlar annesine hediye ettiği siyah kadifeden bir sürgüyü hatırlatan siyah gözleriyle ona bakmaya etti. "Sizi bu Culkhen gibilerden koruyacak kocanız nerede, Madam Ipsan?"

Emerence i  çekti. İşler hep bu noktaya geliyordu. Varsayımı için onu suçlamıyordu. Onun yaşındaki kadınların çoğu evliydi. Evli olmayanlar duldu ya da başka birliktelikleri benimsemişlerdi. Hiç evlenmemiş, hiç

Beladine toplumunda bazen alay edilen, çoğu zaman da acınan bir tuhaflıktı.

"Benim kocam yok," dedi özür dilemeden. "Bu role layık biriyle henüz tanışmadım." Sözlerinin acısını hafifletmek için gülümsedi ama her birinde ciddiye. "Peki ya sen, Gaeres? Karın senin dönüşünü bekliyor mu?" Eğer Gaeres onun medeni durumunu sorma hakkını kendinde görüyorsa, o da bu iyiliğe karşılık verir ve onunkini sorardı. Onun cevabını beklerken karnındaki beklenti ve korku titreşimlerine dikkat etmemeye çalıştı. Her iki şekilde de fark etmezdi.

Bir gülümseme ağzını kavislendirerek yüksek elmacık kemiklerinin belirginliğini artırdı. "Karım yok," diye itiraf etti. "Henüz bir eş için yeterince değerli görülmedim."

Karnındaki o çırpıntılar uçuşmaya başladı. Sözlerine verdiği tepkiden dolayı utanan Emerence, düşüncelerini saklamakta iyi olduğu için Yüce Yalda'ya şükretti, ancak Gaeres'in onu izleme şekli bu yeteneğinden aniden şüphe etmesine neden oldu.

"Bunun çok yakında düzeltileceğinden eminim," dedi ona. "Özellikle de Dahran Omeya'nın tanıştırma sırasında bahsettiği gibi konsey şefi olmak üzereysen." Omzunun üzerinden bakarak kalabalığın içinde kaybolan kadın figürlerini gördü, belli ki Gaeres'in onlarla birlikte olmamasıyla ilgilenmiyordu. "Acele etmelisin," dedi. "Onlar seni geride bırakmadan önce."

"Ve senin de ilgilenmen gereken bir dükkanın var." Kadının önünde eğildi. "Sizinle tanışmak benim için bir onur ve zevkti, Madam İpsan."

Söyleyiş biçimi bunu kibar, göstermelik bir vedadan daha fazlası gibi gösteriyordu. Neredeyse tekrar karşılaştıklarına dair bir umutla doluydu. Gaeres'in selamına karşılık vererek yanaklarını yalayan ateşi gizlemeye çalıştı. "Ben de öyle efendim. Siz ve sizinkiler buradayken Delyalda'nın tadını çıkarın."

Onun Quereci kadınların peşinden koşuşunu, kalabalığın arasından yetişmek için manevra yaparken uzun boylu endamını izledi. O yakışıklıydı,

entrikacı, cesur ve nazik. Ve genç. En azından onun gibi bir kadını, yerine getirdiği rolden daha fazlası olarak göremeyecek kadar genç: Beladine tüccarı. Omuz silkti. Adamın varlığı ona kısa bir süreliğine hoş bir ara vermişti ve eğer adamın gözlerindeki hayranlığı hayal ettiyse, bu da iyiydi. Hayal kurmak güzeldi.

Sert esen rüzgârda titredi ve Yaşlı bir ırk tarafından boyanmış ve gizemli göçebeler tarafından dokunmuş ince kumaşların yeniden paketlenmeyi ve babasının dönüşü ve teftişi için depolanmayı beklediği perdeye çekildi. İş günü, gelecekteki Quereci reislerinin hayalleri için bile durmadı.

Kaster, Quereci'nin onu sormak ve festival hakkında sorular sormak için perdehaneye döndüğünü söylese de, Gaeres'i ertesi gün ya da sonraki günlerde görmemişti. Gaeres ayrıca amaranthine yünü karşısında kendinden geçen babasıyla da konuşmuş ve bir akşam yemeğinde Emerence'ı kraliyet sarayından dedikodularla eğlendirmişti.

Bira fiçisini yeniden doldurmak için mutfığa gittiğinde karısı Linnett, Emerence'a acıyan bir bakış attı. "Bütün bunları en az üç kez duyacağının farkında mısın?"

"Şimdiye kadar kaç kez duydun?"

Tocqua'nın ikinci karısı, görünüş olarak olmasa da karakter olarak Emerence'ın merhum annesine çok benziyordu. İliklerine kadar pragmatik ve bir o kadar da sabırlıydı. Emerence onu tanıştıkları ilk andan itibaren sevmişti.

Linnett ofladı. "Dört, ve ben de onunla birlikte oradaydım, yani yaptığı şeyleri ilk elden gördüm ve duydum."

Babası birasıyla döndüğünde Emerence kahkahalarını bastırdı ve kraliyet ailesi Delyalda için şenliklerin açılışını yapmayı ve kış kutlamalarına ve Lord Sodrın Uhlfrida'nın Kral Rodan'ın yeğeniyle düğününe katılan soylulardan oluşan bir kalabalığı ağırlamayı planlarken saraydaki kaos ve entrika hikâyelerine devam etti.

O ve terzi yardımcıları, son dakikada yeni kıyafetler sipariş eden ya da sahip olduklarını yenileyen pek çok lordun gardırobuyla ilgilenmekten yorgun düşmüşlerdi. Saray dedikodusu konusunu tükettikten sonra daha ciddi konulara döndü. "Bana birkaç kişiden daha fazlası

Culkhen Goa'nın kendini rezil ettiğini ve seni tehdit ettiğinde Gaeres'in onu durdurmak zorunda kaldığını. Bana kendin söylemeliydin, Em."

Linnett başını salladı. "Sessiz kalmanın kimseye faydası yok."

Emerence yemeğini tabağının etrafında itti. "İkinizden de özür dilerim ama gerçekten anlatacak bir şey yoktu. Culkhen kadehlerine gömülmüş, saçma sapan konuşuyordu. Onunla ben ilgilendim ve Gaeres onu oyalanmaması için ikna etti. Bundan bahsetmedim çünkü bu konuşmanın da kanıtladığı gibi gereksiz yere endişelenecektiniz."

"Sen benim çocuğumsun. Elbette endişeleneceğim." "Çocukluktan çok uzağım baba."

"Ama yine de benim kızım," diye ısrar etti Tocqua. "Gitmeye hazır olduğunuzda sizinle eve kadar yürüyeceğim." Yüz ifadesi aydınlandı. "Ya da bu gece burada kalıp sabah eve dönebilirsin."

"Baba, ben yan oturuyorum. Bana bir şey olmaz."

Yine de onu kapının aralığından izlemeye devam etti ve kız kapının kilidini açıp içeri girmeden önce ona el sallayana kadar yerinden kıpırdamayı reddetti. Culkhen, babasını ona beş yaşındaymış gibi davranmaya teşvik ediyorsa, tahmin edilenden daha da fazla can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Küçük evi rahat bir sığınaktı, bir kişi için mükemmeldi, eğer çiftler birbirlerine aşıkta en fazla iki kişi. Köşedeki ocak ancak iyi büyüklükte bir tencereyi alacak kadar büyüktü ama yandığında ana odayı ve yatak odası olarak kullanılan oyuğu sıcak tutuyordu. Ayaklarının altındaki kilim, yatağının üzerindeki battaniyeler ve kapının yanındaki tek pencerenin perdeleri de soğuğa karşı bariyer görevi görüyordu. Mütevazı, konforlu ve hepsinden önemlisi tamamen kendisine ait bir ev.

Dış giysilerini ve şapkasını çıkardı, ocağı yaktı ve bir demlik çayı kaynamaya bıraktı. İşini görecektik kadar ısındığında yatak çarşaflarının üzerinde kayması için bir de ısıtma tavası ekledi. Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve ateşin yanındaki çömeldiği yerden kalkarak perdeleri pencereden uzaklaştırdı. Cam bölme, dokunduğunda soğuktu ve üzerinde bir çizgi vardı.

Kırağı kenarları boyamaya başlamıştı bile. Karşısındaki evlerin pencerelerine yerleştirilmiş lambaların yaydığı birkaç ışık birikintisi dışında sokak çoğunlukla karanlıktı.

İnsanlar her zamankinden daha geç uyanıyordu. Delyalda bir gün sonra başlayacaktı ve pek çok kişi halka açık festivallerin yanı sıra özel partilere de ev sahipliği yapmaya ya da katılmaya hazırlanıyordu. Çok geçmeden sokaklar şafak sökene kadar ıslıl ıslıl, kalabalık ve gürültülü olacaktı.

Tocqua her yıl gürültü ve kalabalıktan şikayet etse de işlerin artmasından şikayetçi değildi. Emerence her şeye bayılırdı. Festival, derin kışın kasvetinden ve kemik titreten sıcaklıkların ve kurşuni gökyüzünün sonsuz gibi görünen günlerinden çok ihtiyaç duyulan bir mola sağladı. Delyalda Festivali, yılın en uzun gecesine veda ederken, hala aylar uzakta olan ama her gün doğumuyla daha da yaklaşan en uzun günün üstünlüğüne göz kırpyordu.

Çayını bitirdi, yatmak için giyindi ve ateşi yaktığında evi kızarmıştı. Isıtıcı tava, yatağını bir morg levhasından, onu içine sokulmaya ve yorganı başının üzerine çekmeye davet eden bir cennete dönüştürdü.

Çoğunlukla memnun olsa da küçük bir ses zihnini kemiriyordu. Anılar ve görüntüler göz kapaklarının arkasında oynayıyordu. Gaeres, uzun boylu ve yanık tenliydi, şahin gibi yüz hatları ve siyah gözleri vardı; yüz ifadesi, henüz olgunluk çağını yaşayan genç bir adamdan ziyade, acımasız savaşların yaşlı bir gazisine aitti. Onu çok güzel bulmuştu. Sesi bile, zengin sessiz tonları ve koruduğu Quereci kadınlarına sık sık bahsettiği yarım gülümsemesiyle onu büyülüyordu. Adam gerçekten de ona sıcaklık vaadi ve güneş ışığının pürüzsüz teni ve koyu renk saçları üzerindeki boğucu oyunuyla yazı hatırlatıyordu.

Uyuşukluk hayallerine tecavüz etti ve o bunu memnuniyetle karşıladı. Kendisine ait olmayan ve asla da olmayacak olan şeyler üzerinde uzun süre durmak melankoliyi davet ediyordu. Uykuya üzgün değil mutlu dalmak istiyordu. Yine de, uykudan önceki son görüntüsü

Çay fincanını elinden alan Gaeres'in parmakları ince ve zarıftı, uçları Gaeres'inkilere bir okşayışın fısıltısı gibiydi.

Her yıl olduğu gibi, Delyalda kutlamaları için belirlenen günler kalabalık caddeler ve normal nüfusunun üç katına çıkan bir şehirle tanımlanıyordu. Haftalık açık hava pazarı, mahallelerin sınırlarının ötesine geçtikçe aynı şeyi yansıtıyordu ve satacak bir eşyası ya da takas edecek bir becerisi olan girişimci vatandaşlar kapı önlerinde, hatta salonlarında dükkan açıyor ve kış festivalini kutlamak için saat başı gelen ziyaretçilerden para kazanıyorlardı.

Emerence zamanını eczane ve perdecî dükkânı arasında bölüştürüyor, babasına ve Linnett'e her ikisini de idare etmelerinde yardımcı oluyordu. O gün her iki dükkânın da hesaplarını denkleştirmeye niyetlenmişti ama müşteri yoğunluğu onu çok meşgul etti. Linnett eczaneyle ilgilenirken ve Emerence her iki dükkânın da yorgunluktan düşmek üzere olan personelini ayakta tutarken, Tocqua ve terzi ordusu çılgınca iğne iplikle festival kıyafetlerini hazırlıyordu.

Yaz, eczaneye öğleye doğru beklenmedik bir şekilde, altın sarısı, ılık ve karla tozlanmış bir şekilde geldi. Emerence bir müşterisi için bir paket öğütölmüş söğüt kabuğu ölçerken başını kaldırdı ve Gaeres'in tezgâhta durmuş onu izlediğini gördü. Ona geniş bir gülümseme sundu, onu burada bulmaktan son derece mutluydu ama nedeni konusunda endişeliydi. Bu dükkânı ziyaret edenler hastalıklarından kurtulmak ya da hastalıklarına çare bulmak için geliyorlardı.

Söğüt kabuğu siparişini küçük bir bez torbaya doldurdu, müşterisine dozaj talimatlarını verdi ve ödemeyi aldı. Tezgâhtarlardan birine, Quereci ziyaretçisine konsantre olabilmesi için tezgâhtaki yerini almasını işaret etti.

"Sizi burada görmek ne büyük bir zevk efendim," dedi, her kelimesinde ciddiydi. "Yine de neden korkuyorum. Dahran Omeya hasta mı? Diğerleri?"

Gaeres başını salladı ve şapkasındaki erimiş kar damlacıklarını yere saçtı. "Çoğunlukla iyiyiz, Madam Ipsan. Buraya iki amaç için geldim. Kuzenlerimden ikisi yan tarafta kurdele bakıyor ve onlara gündüz etkinliklerinden biri için daha sonra açık pazara kadar eşlik edeceğim. Diğer kuzenim bu sabah midesi bulanarak uyandı. Kız kardeşleriyle birlikte bu akşamki şenliklere katılabilecek kadar kendini iyi hissedebilmesi için onu hemen yatıştıracak bir şeyle kampa dönmem emredildi." Siyah gözleri ısındı. "Seni bir kez daha görmek ve konuşmak için iyi bir bahaneydi."

Adamın açık sözlülüğü yaşadığı şaşkınlığı, damarlarında aniden dolaşmaya başlayan sıcaklık aştı. Adamın samimiyetinden şüphe etmemiştir. Bir dükkâncının kızı olarak geçirdiği bir ömür, kulağını birinin ne zaman gerçekten konuştuğunu ya da sadece bedavaya bir şey vermesi için onu kandırmaya çalıştığını anlayacak şekilde eğitmişti. Böyle sahte numaralara karşı bağışıklığı olmasaydı bile ona inanırdı. Şimdiye kadar Gaeres hakkında edindiği izlenim dürüst karakterli bir adam olduğu yönündeydi ve Emerence onun yargılarına güveniyordu.

"Bende tam aradığım şey var," dedi ve dükkânın arka tarafına, kavanoz ve şişelerle dolu tavandan tabana vitrinlerden birine doğru kendisini takip etmesini işaret etti. Üst raflardan birinde duran küçük bir şişeye uzanmak için parmak uçlarında yükseldi ve güçlü parmakları kendi parmaklarının etrafında kıvrılarak şişeyi kavradığında yutkundu.

Gaeres neredeyse anında bıraktı ama Emerence'in eli kısa süreli dokunuştan dolayı hâlâ karıncalanıyordu, vücudunun geri kalanı gibi, özellikle de arkasında bu kadar yakın dururken. Şişeyi ona uzatmak için döndü ve neredeyse göğsüne çarpıyordu. Eczanenin küçük sınırları ve o anda içeride alışveriş yapan insan sayısı daha da yakınlaşmayı zorunlu kılıyordu. Bu durumda hiç umursamadı ve eğer Gaeres'in yüz ifadesine bakılırsa o da umursamıyordu.

Adamın incelemesi için şişeyi havaya kaldırdı. "Biraz balın içinde asılı duran şekerlenmiş zencefil," dedi ona. "Çiğneyin ya da sıcak bir çayın içinde demleyin. En hassas mideyi bile rahatlatacağı garanti."

Adam şişeyi kadının parmaklarından nazikçe aldı. Bir tezgâhtar ve üç müşteri daha yanlarına sokularak onları bir köşeye sıkıştırdı. Gaeres daha önce yakındaysa da şimdi Emerence'i neredeyse sarmalamıştı. O anın tadını çıkardı. Adam, yarısı gölgede, yarısı lamba ışığında, şapkasının kürk süslemesi köşeli yüzünü çerçeveleyerek onun üzerinde belirdi.

"Bu kadar kalabalık olduğu için üzgünüm," dedi.

"Değilim." Sözleri onu okşadı. "Zencefil için borcum ne kadar?"

Ona bunun karşılıksız olduğunu, Culkhen'e günler önce yaptığı yardımın karşılığını vermek için bir hediye olduğunu söylemek istiyordu ama bu tuzaktan kaçındı, asaleti için bu tür bir minnettarlıkta hakaret bulacağı konusunda uyarıcı içgüdüsünü dinledi. Bunun yerine ona fiyatı söyledi, o da başıyla onayladıktan sonra sırtıttı.

"Bu köşeden çıkabilirsek, size ödeme yapmak için parama ulaşabilirim."

Emerence daha önce hiçbir müşteriden ödeme alma konusunda bu kadar isteksiz olmamıştı.

Elleri kızın beline yerleşti ve onu köşeden uzaklaştırıp müşterilerin alışveriş yaptığı tezgâha doğru götürdü.

"Mae Ipsan," diye seslendi bir tezgâhtar mağazanın diğer tarafından. "Yardıminızı edebilir miyim lütfen?"

Durduramadan dudaklarından bir pişmanlık iç çekişi kaçtı. Başını kaldırıp üzerinde yükselen Gaeres'e baktı, elleri ağır giysilerinin arasından bile beline sıcak bir baskı yapıyordu. "Bana ihtiyaç var," dedi. "biri satın almanızla ilgilenecek." Gülümsedi. "Sizi tekrar görmek bir zevkti efendim."

"Gaeres," diye düzeltti onu. "Bana Gaeres deyin, Madam Ipsan." Ellerini bıraktı ve ona yer açacak kadar geri çekildi.

"O zaman bana Emerence demelisin, Gaeres." Onun adının dudaklarından dökülüşü hoşuna gitmişti. "Senden daha yaşlı olabilirim ama bu bana kendimi

Bana 'hanımefendi' diye hitap ettiğinizde anneniz ya da teyzeniz."

Kaşlarını çattı. "Tanıştığımızdan beri seninle ilgili aklımdan geçen pek çok şey arasında annemle ya da teyzemle kıyaslanmak hiç yer almadı."

"Mae Ipsan!" Katibin sesi şimdi paniklemiş gibiydi.

Emerence kendi eliyle Gaeres'in elini okşadı. "Dahran Omeya'ya ve kuzenine en iyi dileklerimi ilet. Zencefil ve bal yardımcı olacaktır."

Kız oradan uzaklaşırken adamın bakışları kızın omuzlarında yumuşak bir şekilde duruyordu. Adamın satın aldığı şeyin parasını ödemesini göz ucuyla izledi. Kapıdan geçip sokağa çıkarken şapkasına bir anlık bakış dışında onun gidişini göremedi.

Günün geri kalanı kalabalık, kaos ve Tocqua Ipsan'ın her iki dükkânın da yaptığı çok sayıda satıştan duyduğu sevinçle geçti. Emerence kapanmadan kısa bir süre önce bu çılgınlıktan kaçmayı başardı ve hesapları dengelemeyi daha fazla erteleyemeyeceğini açıkladı.

Yalan söylememişti. İşlerdeki artış aylık mutabakatlarını geciktirmişti ve eve gitmeden önce birkaç saat kayıtları dengeleyeceğine dair kendi kendine yemin etmişti. Üst kattaki manifaturacı ofisinde tek başına çalışırken üvey annesi ona akşam yemeği getirdi ve Emerence gözleri yorgunluktan kaşınsa bile artık boş olan dükkânın sessizliğinin tadını çıkardı.

Bir sayı sütununu dördüncü kez yanlış ekledikten sonra nihayet hesapları bir kenara bıraktı. Linnett ondan yemeğini bitirir bitirmez eve gideceğine dair söz almıştı. Emerence bu sözü üç saat önce bozmuştu.

Beladine soylularına ait bazı evlerde kutlama yapan partililerin uzaktan gelen sesleri pazar bölgesinin ıssız sokaklarında yankılanıyordu. Kalın bulutlar gökyüzündeki ay ve yıldızları gizliyor, kar hafif bir perde halinde çatılara ve arnavut kaldırımлы yürüyüş yollarına düşüyordu.

Perdenin ön kapısını kilitledi, eczanenin kapısını da kontrol etti ve eve doğru yürümeye başladı. Sokağın karşısında duran, sessiz, izleyen iri bir gölgeyi görünce kalbi yerinden gibi oldu. Pelerininin altındaki önlük cebine attığı anahtarı ve taşıdığı küçük bıçağı bulmaya çalıştı. Silahtan çok bir alet.

Timsiora sokakları, şehrin en kötü mahallelerinden uzak durulduğu takdirde yeterince güvenliydi ve üzerinde bir kapkaççının ya da yankesicinin dikkatini çekecek hiçbir şey yoktu ama insan asla çok dikkatli olamazdı. Onu izleyen tehditkâr figür, en küçük silahı bile taşıdığına sevinmesine ve Linnett'e verdiği sözü tutup daha erken ayrılmayı dilemesine neden oldu.

Gölge netleşip tanıdık, uzun boylu bir şekil ortaya çıktığında küçük sıkıntı ciyaklaması yerini rahatlamaya bıraktı. "Gaeres?"

Caddeyi geçti ve nazik selamlarından birini vermeden önce onun önünde durdu. "Bağışlayın beni. Sizi korkutmak istememiştim."

Onun beklenmedik görüntüsü karşısında hem sevindi hem de şaşırdı, kuzenlerinin nerede olabileceğini merak ederek iki yanına baktı. "Burada ne işiniz var? Akrabalarınıza akşam partilerinden birine kadar eşlik edeceğinizi sanıyordum."

"Şu anda Dahran Sulti ile birlikte onların güvenliğini sağlamakla ilgileniyorlar. Ben de sizin için aynısını yapmak üzere buradayım." Karanlık yüz ifadesini gizledi ama sesindeki endişeyi gizlemedi. "Baban geceleri yalnız yürümenden endişelenmiyor mu?"

Emerence dükkânın anahtarını ve bıçağı önlüğünün cebine geri koydu. "O hep endişelenir ama ben bunu birçok kez yaptım. Çoğunlukla güvenlidir ve ben de tetikte olurum, üzerimde para ya da mücevher taşımam." Birkaç dakika önce kalbi boğazında düğümlenirken, şimdi Gaeres'in güvenliğinden endişe ederek ona eve kadar eşlik etmeye geldiğini öğrenince kalbi hızla çarpıyordu. "Hâlâ burada olduğumu nereden bildin?" Perdenin ikinci katındaki pencereler

perdeleri gizliyordu ve masa lambasının ışığı perdeleri delip geçecek kadar parlak değildi.

"Yapmadım. İlk başta değil. Seni tekrar görmek istediğim için Dahran Sulti ve kuzenlerimi partide bırakıp buraya döndüm. Babanızın karısının dükkân kapandıktan sonra yiyecek getirdiğini gördüm ve hâlâ çalıştığınızı düşündüm."

Kadın ona bakakaldı. "Bunca zaman bekledin mi? Neden kapıyı çalmadın? Seni içeri alırdım." Ve yakışıklı Quereci ile vakit geçirmek uğruna sayılarla savaşmayı neşeyle bıraktı.

Omuz silkti. "Sizi rahatsız etmek istemedim."

Hayretler içinde kalan Emerence, "Birini beklemek için çok uzun bir süre, özellikle de dükkânda olanın ben olduğumdan emin değilken." demeden önce ona sadece bakabildi.

Bir omuz silkme daha, buna orantısız bir sırtış eşlik ediyor. "Mantık ve iyi içgüdüler bana iyi hizmet etti." Ayıldı. "Arzu ederseniz size evinize ya da partilerden birine kadar eşlik etmekten onur duyarım."

Ne kadar yorgun olursa olsun, Emerence'in en son isteyeceği şey zaten uzun olan gecenin geri kalanını, mekân ne kadar eğlenceli ya da lüks olursa olsun, gürültülü ve sarhoş kalabalıkların arasında geçirmektir. "Eve," dedi, Gaeres'in yanında kısa bir süre geçirme fikri hoşuna gitmişti, yürüyecekleri yer dükkânlardan iki sokak ötede olsa bile. Umarım yavaş yavaş yürürlerdi.

Nefesleri önlerinde buğulandı, buz gibi havada dağılmadan önce tek bir bulutta birbirine karıştı. Kar daha sert yağıyor, çatıları kaplıyor ve sokakları beyaza bürüyordu. Müşterilerle sohbet başlatmaya ve havadan sudan konuşmaya alışkın olan Emerence, sohbet konusu aramanın getirdiği gariplikten kaçınıyordu.

"Delyalda'daki en büyük iki halka açık partiye Ganmurgen ve Dolrida aileleri ev sahipliği yapıyor. On yıldan uzun bir süredir en iyi partiyi kimin düzenleyeceği konusunda birbirleriyle rekabet halindeler. Siz ve kuzenleriniz hangisine katıldınız?"

Yürürken ayaklarının altında kar çtırdadı ve kaygan bir yol parçasında ilerlerken Gaeres onu sabitlemek için dirseğini tuttu. "Hatırlamıyorum," dedi. "Beyaz taşın inşa edilmiş, ışıık, insanlar ve müzikle dolu büyük bir evdi."

Emerence adamın sesinde dehşet mi yoksa korku mu duyduğuna karar veremiyordu. Evle ilgili tarifini tanıdı. "Bu Dolrida malikanesi. Dahran Sulti gibi kuzenlerin de orada iyi vakit geçirecek. Bana eşlik ederek çok şey kaçırıyorsun." İnkâr etmesini beklemiyordu. Genç ve yakışıklı bir Quereci savaşçısı bir Delyalda kutlamasında yaltaklananların büyük ilgisini çeker ve gecenin en iyi sonunun bir fincan çay içip yatmak olduğunu düşünen yorgun bir esnafa eşlik etmekten çok daha fazla eğlenirdi.

"Katılmıyorum," dedi. "Bütün gün seninle tekrar konuşmanın bir yolunu bulmayı umdum. Sabrımın karşılığını aldım. Şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Emerence aniden durdu. Gaeres onun hareketini taklit etti. "Neden?" diye sordu.

"Neden ne?"

Ellerini şaşkın bir hareketle uzattı. "Neden benimle tekrar konuşmak istediniz? Sizi temin ederim ki parlak sohbetlerim ya da olağanüstü zekâmla tanınmam." O sadece Emerence Ipsan'dı, bir tüccarın kızı. Hem de evde kalmış bir kız. *"Ne talihsizlik," diye söyleniyordu* çoğu kişi birbirine, çoğu zaman onun duyabileceği şekilde.

Gaeres'in ifadesi gölgeler arasında çıldırtıcı bir şekilde belirsiz kalmıştı. Emerence, ayın ışığının Gaeres'in yüz hatlarını daha iyi ortaya çıkarabilmesi için gecenin açık olmasını diledi. "Çünkü seni ilginç buluyorum ve hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum." Birden kaşlarını çatı. "Bu yürüyüşümüz Beladine toplumunda kabul edilemez mi?"

Sorusu onu gülümsetti. Edep uğruna bir başhemşirenin kartal gözleri altında şaperonluk yaptığı günler çoktan geride kalmıştı. Kız kurusu olmanın getirdiği bazı özgürlükler ve avantajlar vardı ve artık kendisi de bir başhemşire gibi davranabilecek yaşıydı. Kıkırdadı ve yürümeye devam etti, Gaeres de ona ayak uydurdu. "Benim yaşında ve statümde bir kadın için gayet kabul edilebilir." Ve kendi işleri dışında herkesin işleriyle ilgilenmeyi seven kocakarılar arasında en az bir aylık dedikodu kaynağı olmaya değerdi.

"Yaşınız ve statünüz nedir?" diye sordu.

Başka bir Beladine vatandaşı tarafından sorulsa kabalık olarak değerlendirilebilecek açık bir soruydu ama Emerence bunu Gaeres'in kastettiği gibi yorumladı - masum bir merak ve onun hakkında daha fazla şey öğrenme isteği. "Altı yaşındayım ve otuzum," dedi. Emerence'in onun gözlerinin içine yedi buçuk yaşında bir kız gibi baktığını bilmesine gerçekten de gerek yoktu. "Ve hiç evlenmedim."

"Dul olduğunuzu sanıyordum."

Elbette öyleydi. Onu tanımayanlar evli olmadığını öğrendiklerinde hep böyle düşünürlerdi. "Benim yaşındaki bekâr kadınların çoğunda olduğu gibi," dedi. "Bu makul bir varsayım."

"Ama bunu yapmamın nedeni bu değil," diye karşı çıktı. "Sen güzel, cesur ve beceriklisin. Hangi erkek böyle bir kadını istemez ki?"

İltifat karşısında afallayan ve dili tutulan kadın sessiz kaldı. Adam onun sessizliğinden cesaret alarak sorularına devam etti. "Neden hiç evlenmedin?"

Bu cevaplama ve dürüstçe cevaplama kolay bir soruydu. Gaeres'in verdiği cevap karşısında, onun kendisini övmesi karşısında şaşırdığı kadar şaşırp şaşırmayacağını merak etti. "Kendimi adamak istediğim kişiyle henüz tanışmadım. Tanıştığım, bu tüm hayatım boyunca, tüm kalbimle ve çekincesiz olacak. Onlar benim her şeyeime sahip olacak, ben de onların her şeyini isteyeceğim. Birinden çok şey istemek ve ona çok şey vermektir. Böyle bir insan

var olmayabilir ama sırf evlenmiş olmak için bir evlilikte mutsuz olmaktansa yalnız ve yalnızlığımdan memnun olmayı tercih ederim."

Eğer kadının tepkisi onu tedirgin ettiyse bile bunu belli etmedi ve gece, bakışlarında belli belirsiz bir duyguyu gizledi. Kız onu tedirgin etmiş olsa bile bunun bir önemi yoktu. Gaeres Quereci'ydi, Beladine değil. Timsiora'ya gelen bir ziyaretçi, günlük yaşamında hoş, çok geçici bir dikkat dağıtıcı. Onun sözleriyle alay etmeyi ya da daha kötüsü ona acımayı seçse de fark etmezdi. Olabilecek en kötü şey, onu gönderip eve dönüş yolculuğuna tek başına devam etmesi olurdu.

Adam başını salladığında kadının hayranlığı daha da arttı. "Bu akıllıca. Ve takdire şayan. Bence senin gibi düşünseler çok daha mutlu insanlar ve mutlu evlilikler olurdu."

"Kesinlikle daha fazla bekâr insan olurdu," dedi sırtarak, mantıklı kendine güvencelerine rağmen, onun inançlarıyla alay etmediği ya da küçümsemediği için rahatlamıştı. Onu bir kez daha övmüştü ve içindeki sıcaklık kıyafetlerinden sızan soğukun çoğunu kovdu.

Evine giden yolu yarılamlışlardı, birlikte geçirdikleri zaman neredeyse sona ermek üzereydi. Emerence kendi merakını gidermeyi tercih etti. "Peki ya sen, Gaeres, yaşın ve statün nedir?" Nedenini bilmeseyse de onun bekâr olduğunu zaten biliyordu.

"Yedi yirmi yaşındayım," dedi. Doğru tahmin etmişti ama bunun doğrulanması içini sızlattı. Keşke o da kendisiyle aynı yaşta olsaydı. "Klanım tarafından henüz bir eş almaya layık görülmediğim için evlenmedim."

Emerence'ın kaşları havaya kalktı. Yakışıklı, çekici, bir reisin oğlu ve Omeya'ya göre yakında kendisi de bir konsey alt şefi olacaktı. Onu kendi halkı arasında koca adayı olmaktan ne alıkoyabilirdi ki? "Nasıl layık olunur?" Quereci'ler çoğunlukla kendi içlerine kapanık, kültürleri gizemli ve yabancılar tarafından bilinmeyen bir halktı. Görünüşe göre onların toplumuna bir göz atmak üzereydi.

"Kayda değer eylemler, bilgece konsey gösterileri, düşmanlık zamanlarında klanın savunulması, sıkı çalışma ve güvenilirlik ve kararlılık yoluyla başkalarında güven oluşturma."

Ona göz kırptı. "Bunların hepsi bir insanda olması gereken takdire şayan özellikler ve birbirimizi çok iyi tanımıyor olsak da, bu gerekliliklerin hepsini olmasa da çoğunu karşılamadığınıza inanmakta güçlük çekiyorum."

Bu kez ilk duran Gaeres oldu. Emerence'ın önünde eğildi. "Sözlerinizle beni onurlandırdınız," dedi. Emerence kızardı, karanlık için minnettar oldu. "Bu beklentileri karşılamaya çalıştım. Sadece bir tanesi henüz büyüklerimi tatmin etmedi ve o da çoğunlukla yaşımdan kaynaklanıyor. Bir *sarsen* olduğunda bunu düzeltmeyi umuyorum."

"Ve bu da bilge konsey, değil mi?" Diğer ikisinde nasıl başarısız olabileceğini hayal bile edemiyordu. "Bilgelik normalde gençlerin işi değildir."

Gaeres başını salladı. "Bana öyle söylendi."

"Gençsin," dedi, "ama toy bir delikanlı değilsin." Ve bakışları garip bir şekilde yaşlıydı. Gözlerinin rengi ve şekli dikkat çekiciydi, yüceydi, ama ifadeleri sırf bakışlarındaki daimi nitelik nedeniyle bile etkileyiciydi.

Quereci gelenekleri hakkında daha fazla bilgi vermeden, "Bir eş aldığımda hala genç olduğum için şanslı olacağım," dedi.

Yürüyüşlerine ikinci kez devam ettiler ve kadın sohbeti tekrar festivale ve onun ve akrabalarının katılmaktan hoşlanabileceği partiler için daha fazla tavsiyeye yönlendirdi. "Dahran Omeya tüm festival boyunca kalmayacağını söylemişti. Şimdi bazı toplantılara katıldığını göre fikrini değiştirecek misin?" Evet demesi için dua etti.

Başını hızlıca sallayarak onun umutlarını kırdı. "Yarından sonraki gün erkenden ayrılıyoruz. Ancak kuzenlerim Güneş ve Gül kutlamasına gitmemiz konusunda ısrarcı. Hiç duydun mu?"

Sadece duymakla kalmamış, henüz yirmili yaşlarındayken birkaç yıl üst üste katılmıştı. "Bu en sevilen Delyalda kutlamalarından biridir. Dört genç adam Yalda'yı ya da güneşi temsil etmek üzere seçilir.

Müzisyenler müziği durdurana kadar her kadının katılımıyla dans ederler. Hala dört güneşten biriyle dans eden kadın bir söz gülü alır. İnaniş'a göre bir sonraki festivale kadar gerçek aşkını bulacak ve evlenecektir."

"Eğer onları bu etkinliğ'e götürmezsem kuzenlerim beni uykumda öldürecek," dedi kederli bir ses tonuyla.

Emerence güldü. "İnan bana, sen de en az onlar kadar harika vakit geçireceksin. Dans etmeyi sevdiğin sürece. Eskiden her yıl katılırdım. Bazı yıllar hâlâ giderim. İzlemek de katılmak kadar eğlenceli."

"Neden katılmıyorsun? Kalbine layık olduğunu düşündüğün birini bulana kadar evlenmek istemediğini söylemiştin. Bu, diğerleri gibi dans edemeyeceğin ve umut edemeyeceğin anlamına gelmez."

Bu adamın karısı olacak kişi çok şanslı bir kadın olacak, diye düşündü hüznle. "Bu artık bana göre değil," dedi. "Nemli bir bakire olmadığım ve hiçbir zaman dul kalmadığım için, Güneş ve Gül'de dans etmem beni başkalarının gözünde gülünç duruma düşürür. Ayrıca, katılan her kadın o gül için başka bir kadının doğrudan rakibi. Birçoğu gülün vaadine gerçekten inanıyor. Sonuçtan hiçbir çıkarım yokken bunu daha da zorlaştırmak istemem."

Kaşları çatıldı. "Beladine'ler Quereci'lerden çok farklıdır. Yaşlı ya da genç bir Quereci kadını böyle bir dansa katılmaya teşvik edilirdi, bunun için alay edilmezdi ve erkekler seçilmeyi beklemek yerine tanrıyı temsil etme ayrıcalığı için savaşırlardı. Hatta," diye devam etti, "kadın, umutlu bir Quereci erkeğine gül veren kişi olurdu."

İç çekti. "İnsanlarınız kulağa harika geliyor, dünyanızda kadınlara çok değer veriliyor."

"Onlar klanların kalbi ve ruhudur," dedi. "Bir Quereci erkeği, evlenene ya da reşit olana kadar klanın tam bir üyesi olarak kabul edilmez."

Quereci bir kadının sponsorluğunda. Bir Quereci kadını statü sahibi olarak doğar. Bir erkek kendi statüsünü kazanmalıdır." Gülümsedi. "Bana inanmıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, biliyorum. Gerçekten. Tüm bunlar beni hayrete düşürüyor. Quereci erkekleri böyle şeyleri kabul ediyor mu?"

Başını bir yana eğdi. "Tabii ki. Neden yapmasınlar ki?"

Ona daha fazla soru yöneltmek istiyordu ama ne yazık ki evine varmışlardı. Gaeres'le birlikte durduğu sokağın karşısında küçük, karanlık ve boş bir ev duruyordu. Daha önce onu görmek ona hiç zevk vermemişti. Şu ana kadar.

"Benim evim," dedi yapıyı işaret ederek. "Babam ve karısı yan tarafta yaşıyor." Daha büyük olan ev de karanlıktı. Tocqua ve Linnett'in derin bir uykuda olduklarına şüphe yoktu.

Gaeres'in Quereci toplumunun güçlü anaerkil yapısı hakkındaki ifşaatlarından önce Emerence, babasından ya da başka bir erkek akrabasından bağımsız olarak evinin sahibi olduğu gerçeğine dair onaylamayan bir söz duymaya kendini hazırlardı. Böyle bir şey yapılmazdı. Tocqua onun ne yaptığını ilk öğrendiğinde o kadar öfkelenmişti ki, iki hafta boyunca onunla konuşmamıştı. O zaman pişman olmamıştı. Şimdi de pişman değil. Yalnız olabilirdi ama bu mütevazı ev de dahil olmak üzere hayatı kendisine aitti.

Gaeres onun ev sahibi olmasıyla ilgili bir şey söylemedi ama yüzü yasaklayıcı çizgilerle çizildi ve tavrı değişerek öyle tehditkâr bir hal aldı ki Emerence bir adım geri çekildi. "Kapınız açık," dedi usulca. "Ve evinizin içinde bir gölge dolaşıyor."

İçinden bir alarm geçti ve kapısına baktı. Gerçekten de kısmen açıktı. Yakındaki sokak lambasının gölgeleri ilk bakışta bu gerçeği ondan gizlemişti ama arkadaşı fark etmişti. Kalbi göğsünde acı verici bir hızla ve sertçe çarptı. Salonunda davetsiz bir misafir gizleniyordu. Geçici olarak kullanılmayan bir evden hırsızlık mı yapmak istiyorlardı yoksa

dönmesini mi bekliyordu? İkinci olasılık onu ilkinden çok daha fazla ürpertti.

Gaeres yer değiştirdi ve aniden bir elinde kötü görünümlü uzun bir bıçak tuttu. Kadına sessizce olduğu yerde kalmasını işaret etti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, adamın davetsiz misafirle yüzleşmek istediğine dair korkunç bir şüphe tam önünde gerçeğe dönüşüyordu.

Kızın sorusunu duymazdan geldi ve kız onu durduramadan sessiz adımlarla caddeyi koşarak geçti. Kızın kapısından uzaklaştı ve iki ev ötedeki evine doğru sürünerek ilerledi. Bir gölge kadar kıvrak ve akıcı bir şekilde kısa sürede kapı aralığından içeri süzüldü.

Emerence kırılabilir bir şeyin aniden çarpmasıyla sıçradı, ardından acı dolu bir inleme, sonra bir gümbürtü ve son olarak da ağır bir sessizlik duydu. Kapısı aniden açılarak dış duvara çarptı ve Gaeres ortaya çıktı; iki büklüm olmuş bir bedeni ensesinden tutup kaldırım taşı yolda sürükledikten sonra sokağın ortasına fırlattı.

Yüksek sesler komşularını alarma geçirmişti. Babasının evi de dâhil olmak üzere birçok pencereden soluk sarı ışıklar sızıyordu. Gaeres sokağa adım atmadan önce yerden bir şey almak için eğildi. Davetsiz misafiri botunun ucuyla sırt üstü yatırdı.

Emerence'ın nefesi kesildi, evinin kutsallığını ihlal eden kişinin yüzünü gördüğünde korkusu öfkeye dönüştü. "Culkhen Goa, seni piç!"

"EMERENCE," dedi Linnett sonunda, elindeki bezi küçük şöminenin üzerinde son bir kez gezdirdikten sonra sırtını ovuşturarak. "Ev şu anda o kadar temiz ki, eğer başka bir şeyi fırçalarsan, taş da dahil olmak üzere toza dönüşecek."

Üvey annesi haklıydı. Emerence'in mantığı ona bunun böyle olduğunu söylüyordu ama yine de kötü niyetli birinin buraya girdiğini, eşyalarına dokunduğunu, evinde kendini evinde gibi hissettiğini, onun dönmesini beklerken mobilyalarının üzerinde oturduğunu bilmenin verdiği tiksintinin üstesinden gelmekte zorlanıyordu. Bu düşünce yüzüncü kez tüylerini diken diken etti.

Saatler önce, küçük mekân şehrin zabıtalrı, endişeli komşular ve Culkhen'in kellesini bir tabakta isteyen öfkeli babasıyla dolup taşmıştı. Gaeres sadece olayı ve ilgili tüm detayları babasına anlatacak kadar uzun süre kalmıştı. Culkhen sokakta öylece kalakalmış, kalkıp kaçmaya kalkarsa kendisini taşlamakla tehdit eden mahallelinin yarısı tarafından kuşatılmıştı.

Gaeres, gördüğü manzara karşısında beti benzi atan Tocqua'ya kötü görünümlü bir hançer uzatmıştı. "Bunu üzerinde taşıyordu. Her zaman taşıdığı bir şey mi yoksa sadece bu gece için mi yanında getirdi, bilemiyorum." Bakışları Emerence'in üzerine yerleşti, siyah gözlerinde sempati parlıyordu. Aynı zamanda öfke de. "Polis memurlarınızla konuşmak için daha fazla kalamam," dedi. "Akrabalarım muhtemelen nerede olduğumu merak ediyorlardır ama gerekirse yarın dönebilirim."

Tocqua hançeri aldı ve Emerence bir an için onu sahibine karşı kullanmayı planlayıp planlamadığını merak etti. Bunun yerine bir elini uzattı ve

Gaeres'in ön kolunu güçlü bir şekilde kavradı. "Teşekkür ederim, Gaeres. Kızıma yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Gaeres tokadı geri çevirdi, bakışları kısa bir süre Emerence'tan Tocqua'ya kaydı. "Bunu yapmak benim için bir onurdur, efendim." Elini bıraktı ve onun önünde eğildi. "Madam Ipsan, sonsuza dek hizmetinizdeyim."

Küçük kalabalığı sokakta bıraktı. Emerence babasına hemen döneceğine dair güvence verdi ve Gaeresin peşine düştü. Adını söylediğinde durakladı ve döndü.

"Bir teşekkür çok yetersiz görünüyor," dedi ona. "Beni iki kez kurtardınız."

Gaeres başını salladı. "Seni iki kez savundum. Arada bir fark var. Kurtarılmaya ihtiyacın olduğu bir zaman olduğundan şüpheliyim."

Ah, keşke daha genç olsaydı, farklı hayalleri ve hedefleri olsaydı. Ya da daha yaşlı, farklı hayalleri ve hedefleri olan biri olsaydı. Bir saray mensubunun sahipti ama bu çekicilik içtenlikle ve yürekten kullanıldığında, gücü pratikte kullanılandan çok daha fazlaydı. Bundan on beş yıl önce olsa Emerence'in dizlerinin bağı çözülürdü. Şimdi ise sabit durdu ve ona bir güvence verdi. "Polislerin seni rahatsız etmesinden endişe etmene gerek yok. Babam saygın bir Beladine vatandaşıdır. Onun sözünü ve benim tanıklığımı da kabul edeceklerdir. Ve Culkhen Goa zaten küçük suçlar yüzünden birçok geceyi Zela'da kilitli geçirdi."

Gaeres'in kaşları, hem ilgi çekici hem de biraz korkutucu bulduğu o yasaklayıcı ifadeye dönüştü. "Sana karşı şiddet uygulamak amacıyla evine girip seni beklemek önemsiz bir şey değil Emerence. Onu hapishaneden çıkardıklarında tetikte olman gerekecek."

Başını salladı. "Biliyorum. Yapacağım." Culkhen'in kavgacılığını, intikam hırsını ve zaten kötü şöhretli olan itibarını lekelediği için ona yönelttiği ateşli suçlamaları hafife almıştı. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı.

Gaeres ona "Yarın akşamki Güneş ve Gül kutlamasına gel," dedi. Kızın tereddüt etmesi üzerine, gelmesini garantileyecek kelimeleri kullandı. "Gel ki Timsiora'dan ayrılmadan önce sana veda etmek için son bir şansım olsun."

"Pekala," dedi. "Ne zaman olacağını bilmesem de orada olacağım."

"Seni bekleyeceğim." Bakışları onun arkasındaki bir noktaya kaydı. Emerence'ın neye baktığını anlamak için dönmesine gerek yoktu: tüm komşuları hevesle ikisinin sohbetini izliyor ve konuşulanlara kulak misafiri olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Gaeres ona göz kırptı. "Yarına kadar, Emerence."

Bir köşeyi dönüp kaybolana kadar onun gidişini izledi. O zaman bile, üvey annesinin omzundaki sesi onu daldığı hayalden uyandırana kadar kıpırdamadı. "Bir polis memuru seninle konuşmak için burada, Em."

Polislerin soruları, ifadeleri ve babasının hayatının geri kalanında onun evinde kalması konusundaki ısrarı geceyi uzun ve yorucu hale getirdi. Şafak söktüğünde hâlâ uyanıktı ve küçük evini bir iblis öfkesiyle temizliyordu. Tocqua'nın Linnett ve onunla birlikte eve gelme taleplerine direnmişti.

"Bu gece uyumamın imkânı yok baba," demişti ona. "Sadece evimi temizlemek, çarşaf larımı kaynatmak ve Culkhen'in burada olduğu hissinden kurtulmak istiyorum."

"Bunu sabah yapabilirsin," diye söze başladı, ancak Emerence'ın imdadına yetişen Linnett tarafından sözü kesildi.

"Bir çift hırsızın eczaneye girip acil durum fonunu alıp kaçtığı zamanı hatırlıyor musunuz? Sadece bozuk para kutusu alınmıştı ama sen hepimize dükkânı baştan aşağı temizletmiştin."

Bu hatırlatma üzerine Tocqua'nın gözlerinde bir anlayış parıltısı belirdi. Emerence'ın ellerini kavradı. "Yardım etmek için kalabiliriz."

Elini yanağına bastırdı. "Eve git. Geç oldu. Biraz dinlen. Dükkânlardan uzak bir gün geçirmemi sağlayarak bana yardımcı olabilirsiniz."

"Bitti," diye ilan etti.

Ona ve Linnett'e iyi olacağına dair söz verdikten ve nihayet dağılıp evlerine giden diğer komşulara iyi geceler diledikten sonra evine döndü ve temizlik çılgınlığına başladı. Herkese sakın görünmeye çalışmış ve iyi olduğunu söylerken yalan söylememiştir ama evin her gıcirtısı ya da sokaktaki her gürültü onu yerinden sıçratıyordu. Şafağın sökmesi ve Linnett'in bir sepet dolusu temizlik malzemesiyle kapısına dayanması hoş karşılanan manzaralardı.

Birkaç saat sonra, evi pırıl pırıl, yeni çarşafı yatağının üzerinde, yıkadıkları ise arka bahçedeki ipte kurumaktayken, Emerence çalışkan üvey annesine acıdı. "Haklısın. Kirden eser kaldığını sanmıyorum." Bir şekilde ihlal edilmiş olma duygusu hâlâ devam ediyordu. Hiçbir paspas ya da temizlik bezi bundan kurtulamazdı, sadece zaman.

"Küvetinizi kullanabilir miyim?" diye sordu Linnett'e. "Bu gece Sun and Rose partisine katılacağım ve sadece süngerle yıkanamayacak kadar kirliyim."

Linnett, bu istekten ve Emerence'in korkudan evinde saklanmayı planlamadığı gerçeğinden çok memnun olmuş ve hemen kabul etmişti. Emerence yan odaya vardığında sadece sıcak suyla dolu bir banyo değil, aynı zamanda kullanabileceği kokulu sabunlar ve yağlar da buldu. Ve yeni yıkanmış saçlarını, ensesine yaslanan ve inci saç tokalarıyla süslenmiş bir topuzun içine sarılmış karmaşık bir örgü düğümüyle giydiren Linnett'ti.

Sahip olduğu en güzel kıyafeti giydi; kol ağızları, etekleri ve bedeni gümüş iplikle işlenmiş orman yeşili kabartmalı kadife bir elbise. Kız salona girdiğinde, ateşin yanında oturmuş bir fincan çayın tadını çıkaran babasının gözleri büyüdü. "Eee," dedi. "Bu elbisenin içinde saçlarınla ne kadar güzel görünüyorsun."

Onun gözlerindeki soruları gördü: Neden bu yıl bir Delyalda festivaline katıldı? Ve neden özellikle evliliğe selam gönderen bu festivale? Onu gitmesi için motive eden Gaeres miydi?

Tüm bunları bakışlarıyla sordu ama kelimeleri dişlerinin ardında sakladı. Emerence ona doğru ve onu memnun edecek bir cevap verdi. "Culkhen Goa gibi sokak pisliklerinin beni korkak bir münzeviye dönüştürmesine izin vermeyi reddediyorum. Bu gece bir kutlamaya katılacağım ve eğleneceğim." Ve ona aşık olmanın nasıl bir şey olabileceğine dair kısa bir fikir vermiş olan adama veda etti.

Tocqua'nın çizgili yüzünü gülümsemeler kapladı. "Bir refakatçiye ihtiyacınız var mı?" Neredeyse reddediyordu ki fikrini değiştirdi. "Çok isterim."

Tocqua hiç vakit kaybetmedi. Çayını bıraktı ve ayakkabılarını aceleyle botlarıyla değiştirdi. Paltosunu giydi ve ona kapıyı açmak için acele etti. "Hazır mısın?"

Ayrılmadan önce ikisi de evi kontrol etti. Tocqua günün erken saatlerinde kırılan kilidi değiştirmiş ve iyi bir önlem için ikinci bir kilit eklemişti. Aynı şeyi arka bahçeye açılan kapı için de yapmıştı. Evin sıkıca kilitlendiğinden emin olduktan sonra Güneş ve Gül kutlamasına doğru yola koyuldular.

Delyalda'nın bu popüler etkinliğinin ev sahibi her yıl değişiyordu ve bu yılki ev sahibi, Timsiora'nın pazar bölgesinin sonunda yer alan ve geniş, bakımlı bir bahçenin ortasına yerleştirilmiş bir konağı koruyan yüksek bir duvarla çevrili olan güçlü Jakarin ailesiydi.

Festival belli bir ücret karşılığında halka açıktı. Elde edilen gelir bir sonraki yılın partisinin bir sonraki ev sahibinin konutunda yapılmasına ve mevcut konutta meydana gelen hasarın onarılmasına harcanıyordu. İkinci kullanım nadir görülen bir olaydı. Hiç kimse bu Delyalda partisinden kara listeye alınmak istemezdi.

Babası onu, büyük bir kutlama kalabalığının giriş için beklediği ana kapıda bıraktı. "Senin için ne zaman dönmeliyim?" dedi.

"Buna gerek kalmayacak. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Her zaman birlikte seyahat eden büyük gruplardan birine katılacağım. Döndüğümde hâlâ uyanık olursan kapıyı çalarım."

Tam olarak ikna olmayan Tocqua yine de tartışmadan ayrıldı ve Emerence onunla birlikte kapıların dışında bekleyen birkaç iş tanıdığıyla sohbet ederek zaman geçirdi. İçeri girdikten sonra, hayranlıkla

Festival için süslenmiş bahçeler ve sayısız fenerin ışığıyla parıldayan büyük ev. Yüzlerce insan arazide dolaşıyor ya da misafirler için çeşitli noktalara yerleştirilmiş sayısız yiyecek, şarap ve bira masalarından bir şeyler içmek ya da katılmak için kümeler halinde toplanıyordu.

Emerence eve doğru dolambaçlı bir rota çizdi, bakışları kalabalığı tarayarak özellikle bir yüzü aradı. Onu tıklım tıklım dolu üç balo salonundan birinin içinde gördü; etrafı, Emerence'a kendisini büyülediği kadar onları da hızlı ve derinlemesine etkilemeyi başardığını söyleyen bir sürü Beladine kızıyla çevriliydi. Adamın takındığı avlanmış ifadeye içten içe kıkırdadı.

Etraflarında dansçılar dönüyordu ve Beladine modasından olmayan ve Gaeres'inkine benzer bir tarzda giyinmiş üç kişi gözüne çarptı. Kuzenler olduğundan emindi ve insan kalabalığının arasında bir yerlerde saygıdeğer bir dahran şahin bakışlarıyla onları izliyordu.

Çoğunlukla gençlerden oluşan bir kalabalıktı bu, ama onun yaşına daha yakın olan pek çok dikkatli ebeveyn ya da akrabası da vardı. Emerence'ın Gaeres'e olan dikkati, babasının müşterilerinden biri olarak tanıdığı yakışıklı bir lord tarafından çekildi. Onu dansa davet etti. Emerence bunu kabul etti ve kısa bir süre sonra kendini bir partnerden diğerine savrulurken buldu; ta ki dinlenmek için bir dakika dileyip odanın küçük bir köşesine, kalabalıktan uzağa, serinleyebileceği ve bir hizmetkârın ona verdiği kadehteki şarabın tadını çıkarabileceği bir yere kaçana kadar. İçki soğuktu ve kavrulan dilini ve boğazını rahatlatıyordu.

Gaeres'i tekrar gördü ve bu kez bakışları odanın öbür ucunda onunkilerle buluştu. Nefesini tutmak buraya kadarmış. Gaeres'in ona attığı bakış, giysilerini ateşe verecek kadar sıcaktı. Bu bakış, yaz güneşinin altında çırılçıplak uzanmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmesine neden oldu.

Gaeres kutlama kalabalığının arasından omuzlarını kaldırarak ona doğru ilerlemeye başladı, bakışları ona kilitlenmişti. Adamın istediği gibi buraya veda etmeye gelmişti. Şansı yaver giderse belki elini öpecekti, belki de

veda ederken yanağını okşadı. Onunla ilgili hoş bir anı olarak kalacaktı.

Ona hiç ulaşamadı. Balo salonuna bakan ikinci kat balkonunda çalan müzisyenler tanıdık bir melodi çalmaya başladı. Kalabalık heyecanını haykırdı ve büyük, kabaran bir canavarın soluması gibi birlikte kabardı. Güneş ve Gül'ün dansı başlamıştı.

Emerence kalabalığın içinde Gaeres'i artık göremiyordu. Uzun boyluydu ama katılan diğer pek çok erkek gibi o da uzundu ve bu kadar kalabalık arasında birini gözden kaybetmek kolaydı. İnsan denizi dört büyük daireye ayrıldı. Tören yöneticisi, güneş ve yaratılış tanrısı Yalda'nın avatarları olarak hareket edecek dört isimden ilkinin seçmek için bir kâse kaldırdı. Bu dört kişi, müzik durana ve hala Güneşlerden biriyle dans eden şanslı kadın, bir sonraki Delyalda tarafından evlendirilebileceğine dair bir şans simgesi olarak kutsama gülü alana kadar, katılan Beladine kızlarının çoğuyla dans ederdi.

Emerence dansa katılmak için değil ama dansçıları daha iyi görebilmek ve bedenlerin oluşturduğu izdihamda Gaeres'i daha iyi görebilmek için köşedeki yerini terk etti. Adı Güneşlerden biri olarak çağrılan dört kişiden biri olduğunda yüksek sesle güldü. Kalabalığın tezahüratları arasında öne çıkıp Emerence'ın Dahran Sulti olarak tanıdığı yaşlı bir kadına uyarıcı bir parmak salladığında yüzünde boyun eğmiş bir ifade vardı. Hiç şüphesiz onun adını kuraya sokan kişi Sulti'ydi.

Emerence neredeyse Gaeres'e acıyordu. O ve seçilen diğer üç erkek, her ne kadar eğlenceli olsa da uzun bir uğraşın içindeydiler. Kadınlar Güneşlerle dans etmek için sıralarını beklerken ya da bir süre sonra çekilirken, Güneşler rolündeki erkekler sürekli dans ediyordu. Özellikle kalabalık bu kadar büyük olduğunda, yorucu bir dayanıklılık egzersiziydi.

Tören yöneticisi bir elini kaldırarak müzisyenlere yeniden başlamalarını işaret etti. Gaeres'in ilk partneri ona yaklaşımadan hemen önce Emerence'ı buldu. Başını hafifçe eğmesi onu çembere katılması için cesaretlendirdi. Emerence

başını hızlıca sallayarak ve gülümseyerek reddetti. Ona daha önce de söylediği gibi, izlemekten mutlu olsa da bu dans artık onun için değildi.

Adımları öğrenmeye çalıştığı belli olduğunda bile zarif dansçıydı. Dans giderek hızlanıp vahşileşirken, eşler artan hızlarda yer değiştirirken ve müzisyenler sadece kalabalığın coşkusu ve dansçıların uçuşan ayaklarıyla eşleşen bir gusto ile çalarken bile Gaeres ne sendeledi ne de tökezledi. Seyirciler en sevdikleri dansçıya ve ikisi yorgunluktan bayılmaya hazır görünen dört Güneş'e cesaret vermek için bağırıyorlardı.

Tören yöneticisi nihayet dur dediğinde, müzisyenler kalabalığın uğultusundan güçlkle duyulabiliyordu. Kulakları sağır eden bir tezahüratın yanı sıra, tüm etkinlik boyunca ayakta kalmayı başaran Güneşler ve kutsama güllerini kazanan dört kadın için alkışlar yükseldi. Emerence, Gaeres'in son eşinin kuzenlerinden biri olduğunu öğrenince alkışladı ve ıslık çalarak onayladı. Ona kısa bir sarılmanın ardından, kendisine güllerden birini takdim eden tören yöneticisine doğru itti.

Kalabalık tarafından kuşatılma sırası Emerence'deydi ve Gaeres'i üçüncü kez gözden kaybetti. Her taraftan kuşatılmış bir halde, balo salonunun bahçeye açılan bir dizi kapının bulunduğu çevresine doğru ilerlemeyi başardı. Kalabalıktan ve sıcaktan kurtulduğunu fark edince dışarı süzüldü ve aniden yüzüne çarpıp tenini serinleten soğuk hava şokuna minnettar oldu.

Kar yağmaya devam etti, bahçeleri örttü, böylece beyaz manzara ışıltılı, ruhani bir nitelik kazandı. Soğuğun ağır elbisesi için bile fazla gelmesi an meselesiydi ve bir kez içeri çekilecekti. O zamana kadar, beyaza bakımlı çalıların sırasını takip ederek, eğimli dalları kar birikimine meydan okuyan yüksek bir kozalağın hemen önünde durdu; böylece ağaç, kar yüklü bulutların kömür grisi yaptığı gece gökyüzüne karşı uzun ve siyah duruyordu.

"Emerence."

Arkasından gelen isim sesiyle döndü. Gaeres yakınında duruyordu. Onun dışarı çıktığını duymamıştı. Sonbaharın sıcak renklerine bürünmüş, koyu renk saçları vahşi dansın etkisiyle dağılmış, şahinimsi yüz hatları ışıkla parlamış, lamba ışığında duruyordu.

"Sonunda sen de kalabalıktan kaçtın," dedi ona doğru yürürken.

Onunla yarı yolda buluştu. "Zor bir savaştı ama buna değdi. Seni yeniden buldum." Bakışları onun üzerinde gezindi. "Daha güzel olabileceğini düşünmemiştim. Yanılmışım."

İltifat karşısında kızardı. "Çok nazıksınız." "Hayır, ben çok dürüstüm."

"O zaman ben de öyle olacağım," dedi. "Giysilerinizin içinde muhteşem görünüyorsunuz ve o odada böyle düşünen tek kadın olmadığımı biliyorum. Kuzenin güllerden birini kazandığı için mutlu oldu mu?"

"Mest edici." Kız daha da yaklaşırken vücudunu hafifçe onunkine doğru eğdi. "Şu anda kız kardeşlerini kıskandırıyor ve eve dönüş yolculuğu boyunca gülüyle övünecek, eminim onların iğrenmesine neden olacak. Ayrıca hasta olan da oydu."

"O zaman bal ve zencefil işe yaradı." Emerence ellerini çırpı. "Onun adına çok sevindim."

Gaeres'in yüz ifadesi kasvetli bir hal aldı ve üzerine hayal kırıklığının gölgesi düştü. "Dansa katılmanı umuyordum, böylece seninle dans edebilirdim."

"Neden biliyorsun." Onun koluna dokundu. "Ben de seninle dans etmek isterdim."

Gaeres çevrelerini inceledi. "Burada birlikte dans edebiliriz," diye önerdi. "Gerçi müziğimiz yok."

Beklenti, kaburgalarına narin kanatlar çarpıyordu. "Melodiyi mırıldanabilirim."

Sırıtsı kesinlikle onunkiyile eşleşiyordu. "Peki o zaman," dedi ve ellerini ona doğru uzattı.

Parmakları birbirine dolandı ve çok geçmeden onun mırıldandığı melodiyle sallanıp dönmeye başladılar. Tempolarında eş değiştirmelerini gerektirecek bir değişiklik olmadı ve kar üzerlerine ve etraflarına daha da ağır bir şekilde düşerken birlikte dans ettiler.

Emerence soğuğu unuttu, çünkü onları ayıran ve sonra tekrar bir araya getiren her adımda Gaeres onu daha da yakınına çekti, ta ki artık dönmeyip sadece göğüs göğüse sallanana kadar. Gaeres'in kolları Emerence'in belini sımsıkı sarmış, elleri sıcak bir şekilde Emerence'in sırtının alt kısmına bastırmıştı. Emerence kollarını Gaeres'in geniş omuzlarının üzerinden kaydırarak parmaklarını ensesine yasladı.

Kollarında büyük ve sıcak, katı ve rahatlatıcıydı. "Yıldızları tutuyorum" diye fısıldamak için yaklaştığında nefesi boynunu ve kulağını gıdıkladı.

Kendini tatlı sözler karşısında dizlerinin bağı çözölmeyecek kadar yaşlı sanıyordu ama dizleri titredi ve Gaeres'in kollarına yığıldı. Gaeres onu aralarında hiç boşluk kalmayana kadar kendine çekti. Emerence onun gözlerine bakmak için arkasına yaslandı. Bir an için lamba ışığının garip bir hilesi gözbebeklerini parlayan maviden ince bir şeritle çevreliyor gibiydi. Gözlerini kırttı ve o da kayboldu. Sadece yumuşak siyahlık ona bakıyordu.

"bıaktın," dedi usulca. "Mırıldanıyorsam beni öpemezsin."

Gaeres tereddüt etmedi. Çullandı, kızın ağzını kendi ağzıyla yakaladı ve tüm duyularının zevkten patlayacağını düşünene kadar onu öptü.

Tatlı şarap tadındaydı, dudakları sert ama aynı zamanda yumuşaktı, dili kızın ağzını dolduran ve onu da aynı şeyi yapmaya davet eden derin bir okşayıştı. Kaslı kolları onu kırılğan ve kolayca kırılabilir bir şeymiş gibi değil, umutsuzca içine gömölmek, sarılmak, bitkin düşene kadar zevk almak istediği bir şeymiş gibi tutuyordu. Doyana kadar. Hafif iniltisi onu daha sıkı tutmasına, daha derinden öpmesine neden oldu.

"Gaeres?"

Kapıların olduğu yönden onun adı duyuldu. Emerence öpüşmeyi aniden sonlandırdı ve Gaeres alçak sesle bir protesto homurdandı.

onun kollarından.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. Bu Dahran Sulti'nin sesiydi ve sorusunun tonuna bakılırsa onu ve Gaeres'i dev kozalağın yanında danslarını bitirdikleri yerde fark etmemişti.

Cevap verdiğinde sesi sakindi, hiçbir şey belli etmiyordu ve Emerence'e bakarkenki gergin ifadesiyle tamamen çelişiyordu. "Buradayım teyze. İçeride kal. Kar daha sert yağıyor."

"Gitmeye hazırız," dedi.

"Birazdan size katılacağım."

Kapılar bir tıkırtıyla kapandığında Emerence bir iç çekti. "Bizi gördüğünü sanmıyorum."

Bakışları hafiflemedi. "Öyle olsaydı fark eder miydi?"

Bu soru onu bir an için şaşırttı ve cevap vermeden önce tereddüt etti. "Hayır," dedi. "En azından benim için değil." Ne kadar geçici olursa olsun Gaeres'in sevgisine karşılık vermekten ne utanıyor ne de çekiniyordu. Eğer daha uzun kalabilseydi, onu devam etmeye davet ederdi.

Yüz ifadesi yumuşadı ve onu tekrar kollarına aldı. "Ben de," dedi ve kızın ağzına ikinci, daha hafif bir öpücük kondurdu. "Keşke kalabilseydim, seni daha çok öpebilseydim, daha uzun süre öpebilseydim. Seninle evine kadar yürümek ve yarın sabah ve sonraki tüm günlerde seni görmek isterdim ama eve dönmek zorundayız."

"Bunu ben de isterdim," dedi ve adamın nemli saçlarından bir tutamı parmaklarının arasından geçirdi. "Ama ailen seni bekliyor ve dediğin gibi geri dönmelisin. Dans için teşekkür ederim." Başparmağını onun dudaklarında gezdirdi. "Ve öpücük için."

Bir kez daha onun elinden kurtuldu. Aralarına biraz mesafe koymazsa, kendilerini bir başka tutkulu kucaklaşmanın içinde bulacaklardı. Adam onu bıraktı. Yavaşça, isteksizce.

"Timsiora'ya dönüp dönmeyeceğimi ya da ne zaman döneceğimi bilmiyorum," dedi ona. "Eğer dönersem, size tekrar evinize kadar eşlik edebilir miyim?"

Seni tekrar öpmek mi? Seninle tekrar dans etmek?

Emerence onun söylediği üç soruyu da duymuştu. Gülümsedi, onun gidişiiyle ve onu bir daha asla görememe ihtimalinin gerçekliğıyle kalbini melankoli gölgelediğı için zor bir ifadeyle. "Timsiora'ya geri dön ve sana cevap vereyim," dedi.

Onun elini tuttu ve parmaklarını öptü. "Yaz," dedi geri çekilirken. "Yaz geldiğinde beni ara Emerence İpsan." Selam verdi ve teyzesi ile kuzenlerini bulmak için bahçeden ayrıldı.

Emerence kapının sesini dinledi. Verdiğı söze sadece yüksek kozalaklı ağaç tanıklık ediyordu. "Mevsimler dönerken bekleyeceğim. Bekle ve hatırla."

-SON-

GRACE DRAVEN TARAFINDAN DA

Ayrıca yazan Grace Draven

Wraith Krallarının Dünyası

<https://gracedraven.com/world/4>

Kargaların Efendisi'nin Dünyası

<https://gracedraven.com/world/3>

Kemik Bekçisi Günlükleri

<https://gracedraven.com/world/2>

Yıkılmış İmparatorluk

<https://gracedraven.com/world/5>

Diğer Eserler

<https://gracedraven.com/world/1>

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Grace Draven, kocası, çocukları ve iki şapşal köpeğiyle birlikte Teksas'ta yaşayan bir Louisiana yerlisidir. Hikâye anlatmayı ezelden beri seviyor ve kurgusal kötü çocuk hayranı. Romantic Times Reviewers Choice Awards'da En İyi Fantastik Romantizm ödülünü kazanmıştır ve USA Today Çok Satan yazarıdır.

gracedraven.com

facebook.com/GraceDravenAuthor/

instagram.com/grace_draven/

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.